

Arrest

nr. 322 776 van 4 maart 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. BERKMOES
Amerstraat 121
3200 AARSCHOT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 november 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. BERKMOES verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 juli 2013 wordt de verzoekende partij gemachtigd tot onbeperkt verblijf.

1.2. Op 12 juli 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot beëindiging van verblijf. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 213 469 van 4 december 2018 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 9 oktober 2024 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar minderjarige dochter N.K.M. van Belgische nationaliteit.

1.5. Op 6 november 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 7 november 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer: (...), onderdaan van Nigeria, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, eerste lid, 3°, 13°, artikel 43§1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: u wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of haar gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, uw gedrag vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving:

De Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeelde u op 30.06.2015 tot een werkstraf van 75 uur (bij niet-naleving een vervangende gevangenisstraf van 9 maanden) daar u zich schuldig had gemaakt aan heling (7 feiten). Deze feiten pleegde u op 10.10.2012.

Op 29.11.2016 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van mensenhandel, verkrachting op een minderjarige boven de 16 jaar.

Het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeelde u op 27.09.2017 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden en verklaarde u ontzet uit de rechten voorzien in artikel 31, lid 1 van het Strafwetboek voor de duur van 5 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan mensenhandel, zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over haar met als doel deze persoon misdrijven te laten plegen die bedoeld worden in de artikelen 379, 380 §1 en §4 en 383 bis §1 Sw., waarbij haar toestemming met de voorgenomen of daadwerkelijke uitbuiting van geen belang was, ten einde eens anders driften te voldoen, een meerderjarige te werven, mee te nemen, weg te brengen of bij zich te houden, met het oog op het plegen van ontucht of prostitutie, door misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin een persoon verkeerde ten gevolge van een onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken; aan mensenhandel zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over haar met als doel de uitbuiting van prostitutie of andere vormen van seksuele uitbuiting van deze persoon, waarbij haar toestemming met de voorgenomen of daadwerkelijke uitbuiting van geen belang was, door misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin een persoon verkeerde ten gevolge van een onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken. Deze feiten pleegde u tussen 11.11.2012 en 01.03.2014, meermaals, op niet nader bepaalde data.

Het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeelde u op 08.02.2018 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar en verklaarde u ontzet uit de rechten voorzien in artikel 31, lid 1 en artikel 382 bis van het Strafwetboek voor de duur van 10 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan mensenhandel zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over haar, met als doel de uitbuiting van prostitutie of andere vormen van seksuele uitbuiting van deze persoon, waarbij haar toestemming met de voorgenomen of daadwerkelijke uitbuiting van geen belang was, met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd ten opzichte van een minderjarige, door direct of indirect gebruik te maken van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang, met de omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte werd gemaakt, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een criminele organisatie betrof, ongeacht of de schuldige de hoedanigheid van leidend persoon heeft of niet; aan mensenhandel, door de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over haar, met als doel de uitbuiting van prostitutie of andere vormen van seksuele uitbuiting van deze persoon, waarbij haar toestemming met de voorgenomen of daadwerkelijke uitbuiting van geen belang was, door misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin een persoon verkeerde ten gevolge van een onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken, door direct of indirect gebruik te maken van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang, met de omstandigheid dat van die activiteit een gewoonte werd gemaakt, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een criminele organisatie betrof, ongeacht of de schuldige de hoedanigheid van leidend

persoon heeft of niet; aan verkrachting op de persoon van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar, de daad met name opgedrongen zijnde door middel van geweld, dwang of list of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer; aan deel te hebben uitgemaakt van een criminele organisatie, met als oogmerk het plegen van misdaden en wanbedrijven. Deze feiten pleegde u tussen 16.03.2016 en 29.11.2016, meermaals, op niet nader bepaalde data.

De Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeelde u op 22.05.2018 tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel voor een termijn van drie jaar voor een gedeelte van 6 maanden daar u zich schuldig maakte aan vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf verkregen zijn, goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld en inkomsten uit de belegde voordelen te hebben gekocht, te hebben geruild of om niet te hebben ontvangen, te hebben bezit, bewaard of beheerd, te weten de hierna vermelde vermogensvoordelen, ofschoon hij op het ogenblik van de aanvang van deze handelingen, de oorsprong van die zaken kende of moest kennen, ten nadele van 3 slachtoffers (feiten gepleegd op 06.12.2012, 05.12.2012 en 05.12.2012 en aan vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf verkregen zijn, goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld en inkomsten uit de belegde voordelen te hebben gekocht, te hebben geruild of om niet te hebben ontvangen, te hebben bezit, bewaard of beheerd, te weten de hierna vermelde vermogensvoordelen, ofschoon hij op het ogenblik van de aanvang van deze handelingen, de oorsprong van die zaken kende of moest kennen en om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks en/of om door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, feiten gepleegd op 06.12.2012, in meerdere keren).

+++

Op 27.09.2017 werd u voor de eerste keer veroordeeld voor feiten van mensenhandel met als doel de seksuele uitbuiting van een meisje dat in een precare verblijfssituatie verkeerde (feiten gepleegd tussen 11.11.2012 en 01.03.2014). U vond in haar een makkelijk slachtoffer om op een voor u eenvoudige manier aan inkomsten te geraken, namelijk door haar opvang en huisvesting te verlenen, haar te vervoeren naar klanten en dit met als doel de uitbuiting van haar prostitutie. Dergelijke feiten zijn bijzonder ernstig en getuigen van een gebrek aan respect voor de psychische en seksuele integriteit.

Uit het arrest dd. 08.02.2018 (feiten gepleegd tussen 16.03.2016 en 29.11.2016) blijkt dat u deel uitmaakte van een criminele organisatie en onderdak zocht voor Nigeriaanse meisjes die via mensensmokkelaars van Libië naar Europa werden gebracht en hen hielp bij de organisatie van hun prostitutie door het plaatsen van advertenties met de mededeling van uw telefoonnummer, het regelen van afspraken tussen klanten en de prostituees/slachtoffers, het regelen van het vervoer naar de klanten toe, en zo de controle had over deze meisjes, zowel wat werktijden als inkomsten betrof. Bovendien eiste u van de slachtoffers dat ze na hun terugkomst van de klanten nog seksuele betrekkingen met u onderhielden zonder gebruik te maken van een condoom, zoniet zou u hen niet meer willen bijstaan. Het slachtoffer J.F. verbrak de samenwerking met u omwille van deze verplichte seksuele contacten met u. U oefende dwang uit op de slachtoffers door hen enkel te willen helpen mits het afstaan van 50% van hun inkomsten en mits ze gratis en onbeschermd seksuele betrekkingen met u onderhielden.

De ernst van de feiten geven blijk van een volstrekt normloze ingesteldheid en een fundamenteel gebrek aan respect voor de fysische en psychische integriteit van de slachtoffers. U maakte schaamteloos misbruik van de kwetsbare positie waarin de slachtoffers zich bevonden om hieruit munt te slaan zonder stil te staan bij de mogelijke ernstige of verwoestende impact.

Ingevolge de bijzondere zwaarwichtigheid van de feiten die gericht waren op het bekomen van snel en illegaal voordeel, het herhaaldelijk karakter en het gegeven dat u geweld of bedreiging niet schuwt, wordt geconcludeerd dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Op 12.07.2018 werd uw recht op verblijf gelet op de zwaarwichtigheid van de door u gepleegde feiten en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering, die een bedreiging uitmaakt voor de openbare veiligheid, de openbare rust, het veiligheidsgevoel en het sociale bewustzijn beëindigd op basis van artikel 44bis§1. Deze beslissing werd op 13.07.2018 aan u betekend in de gevangenis te Antwerpen. Op 08.08.2018 diende u bij de RVV een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 12.07.2018 te vorderen. Op 04.12.2018 werd het beroep tot nietigverklaring d.d. 08.08.2018 door de RVV verworpen. U maakt dus het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Op 06.02.2023 werd u gesproken in de Centrale gevangenis van Leuven. U was echter verontwaardigd dat de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) u wilde spreken omdat u onschuldig was. Verder verklaarde u dat u en uw advocaat een dossier aan het voorbereiden waren dat uw onschuld moest bewijzen. Op 13.09.2024 werd u opnieuw gesproken in de centrale gevangenis van Leuven. U wenste het gesprek niet verder te zetten. U wenste het formulier hoorrecht niet in te vullen, noch te ondertekenen.

Uit niks blijkt dat het recidivegevaar sinds de beëindiging van uw recht op verblijf geweken is en u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen indien u langer in België zou blijven. Temeer nu blijkt dat u ook uw onschuld blijft volhouden en er bijgevolg een totaal gebrek aan schuldinzicht is. Uit het vonnis van de Strafvolltrekingsrechtbank (SURB) van 06.05.2024 m.b.t. de afwijzing van uw verzoek tot Elektronisch

Toezicht (E.T.) blijkt immers ondermeer het volgende: "De psychosociale dienst (PSD) vermeldt in haar verslag dat het gelet op de taalbarrière niet mogelijk was om een uitgebreid persoonlijkheidsonderzoek te doen. Op basis van klinische indrukken weerhoudt de PSD een antisociale persoonlijkheidsstijl. In haar verslag deelt de PSD mee dat de heer M. (...) op een erg "ik-gerichte manier" in het leven lijkt te staan en dat hij durft te manipuleren om te bekomen wat hij wilt. Er wordt aangegeven dat zijn houding ten aanzien van de slachtoffers mogelijk wijst op een antisociale problematiek. De PSD geeft aan dat hij de feiten externaliseert en minimaliseert. Omwille van het ontkennen van de feiten was het volgens de PSD moeilijk om gefundeerde criminogenese en risicotaxatie op te stellen. Er wordt door de PSD aangegeven dat op basis van de gepleegde feiten en het verhaal van de heer M. (...), de seksuele feiten geen op zichzelf staand gegeven lijken te zijn. Ze dienen gekaderd te worden binnen het (grotere) geheel van mensenhandel en prostitutie, aldus de PSD. Er wordt voorts geen seksuele problematiek of deviante voorkeur weerhouden. De PSD vermeldt dat de feiten vermoedelijk gepleegd werden vanuit een criminele, antisociale ingesteldheid en omwille van opportunistische redenen. De heer M. (...) zag zijn slachtoffers als een bron van inkomsten en plezier, en beschouwde het als een normaal gegeven dat ze seksuele betrekkingen met hem onderhielden, zo wordt gepreciseerd. Hij bevond zich in een machtspositie en maakte daar misbruik van om zaken gedaan te krijgen van zijn slachtoffers." Op basis van uw strafrechtelijk verleden, in het bijzonder het gegeven dat u ondanks eerdere veroordelingen nieuwe misdrijven pleegde, besloot de SURB tot een aanwezig risico op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten. Een risico op recidive kan niet uitgesloten worden. Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstige reële en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Er wordt immers geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

U zit sinds 28.11.2016 ononderbroken opgesloten in de gevangenis en uw strafeinde is voorzien voor 11.11.2024. Overeenkomstig de wet van 17 mei 2006 is een overname door de DVZ reeds mogelijk vanaf 6 maanden voor strafeinde. U zal op 08.11.2024 overgebracht worden naar het gesloten centrum met het oog op een repatriëring.

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten. U dient het grondgebied dringend te verlaten. Zolang u in België vertoeft, blijft er een risico tot nieuwe inbreuken. Uw verwijdering van het Belgische grondgebied is dus een dringende aangelegenheid en kan geen verder uitstel verdragen. De karaktereigenschappen die voortvloeien uit de feiten die u pleegde, uw gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit maken dat er een risico is op recidive.

+++

Naar aanleiding van de beëindiging van uw verblijfsrecht, werd u op 30.03.2018 gehoord door een terugkeerbegeleider van de DVZ. U vulde de vragenlijst in op 30.04.2018. Met alle elementen die u naar aanleiding van de beslissing tot beëindiging van uw verblijfsrecht aangebracht heeft, werd rekening gehouden bij de beslissing d.d. 12.07.2018.

Op 06.02.2023 werd u gesproken in de gevangenis van Leuven Centraal ter opvolging van uw dossier. Gezien u niet aanspreekbaar was over een terugkeer naar Nigeria, werd het gesprek afgerond. Naar aanleiding van onderhavige beslissing werd u op 13.09.2024 opnieuw gehoord in de gevangenis van Leuven Centraal. U weigerde echter uw medewerking en weigerde de vragenlijst hoorrecht in te vullen. Aldus liet u op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die uw dossier kenmerken toen u de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor uw belangen op te komen en uw standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Op 28.02.2009 bent u te K.-N. (...) (Nigeria) in het huwelijk getreden met Y., G. (...) dossier blijkt dat jullie op 11.04.2019 uit de echt gescheiden zijn (uitspraak door de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout, overgeschreven op 01.07.2019 te G. (...)). Een schending van artikel 8 van het EVRM met mevrouw is niet aannemelijk.

Uit deze relatie werd een dochter geboren, namelijk M., N.K. (...) (geboren te G. (...) op (...)2010, Belg geworden op 14.01.2015). Op 09.10.2024 diende u een aanvraag gezinshereniging in in functie van uw minderjarige dochter M., N.K. (...). Deze aanvraag werd negatief afgesloten op 06.11.2024.

U weigerde de vragenlijst hoorrecht in te vullen. U legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonde hoe u invulling geeft aan het gezins-en/of familieleven met uw dochter, noch wordt aangetoond dat u een sterke band zou hebben met uw dochter. U toont niet aan of u bijdraagt aan het onderhoud van uw dochter, of u deelt in de beslissingen over haar opvoeding. Uw dochter woont vanaf haar geboorte en onafgebroken bij de moeder. U woont reeds sinds 03.07.2015 niet meer (officieel) op hetzelfde adres als uw dochter, sinds november 2016 verblijft u ononderbroken in detentie. Er kan aangenomen worden dat mevrouw Y., G. (...) reeds vele jaren de voornaamste zorgdrager van M., N.K. (...) is. Uit het dossier blijkt niet dat uw dochter u, sinds uw opsluiting in de gevangenis, is komen bezoeken. Uit de lijst bewegingen van de gevangenis blijkt dat u nooit een uitgaansvergunning of penitentiair verlof genoot. U legt geen stukken voor waaruit blijkt dat u regelmatig contact onderhoudt met uw dochter.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft niet hetzelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft. Uit niks blijkt dat dergelijk contact niet mogelijk zou zijn. Uit het vonnis van de SURB Brussel tot afwijzing van het Electronisch Toezicht d.d.

06.05.2024 blijkt dat uw raadsman om uitgaansvergunningen voor u verzocht, omdat u opnieuw verblijfsrecht wenste te bekomen op basis van gezinshereniging met uw minderjarige dochter. Voor de procedure was het vereist dat een aantal administratieve stappen gezet zouden worden, zoals het openen van een bankrekening door u, er diende namelijk een geldelijke tussenkomst te zijn. Financiële steun kan u desgewenst ook vanuit het buitenland geven. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat de belangen van uw dochter effectief geschaad zouden worden door uw verwijdering van het grondgebied.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM heeft ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). U kan, mits zij dat wenst, het contact met uw dochter onderhouden middels de moderne communicatiemiddelen en middels (korte) bezoeken aan u in het land waar u zich zou vestigen.

Voor de volledigheid dient opgemerkt te worden dat u in de gevangenis zeer sporadisch bezoek krijgt van M., P. (...). Hij staat in de bezoekerslijst vermeld als uw broer. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. U toont echter niet aan dat u afhankelijk zou zijn van uw broer noch blijkt dit uit uw administratief dossier. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd met uw broer.

+++

U verklaarde dat u sinds 02.06.2010 in België verblijft. Er kan dus worden gesteld dat u op 27-jarige leeftijd in België bent komen wonen. Inmiddels bent u 41 jaar. Uit niks is gebleken dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Daarenboven werd u 4 keer veroordeeld voor ernstige misdrijven. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. U zit sinds 28.11.2016 ononderbroken in de gevangenis en uw strafeinde is voorzien voor 11.11.2024.

Het gegeven dat u gewerkt heeft in België doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De vaardigheden die u tijdens uw opleidingen en tijdens uw werk in België hebt opgepikt, zullen u wellicht ook elders van pas kunnen komen. U verklaarde dat u reeds in uw land van herkomst heeft gewerkt als kapper. Ook deze vaardigheid zal u wellicht van pas komen en uw kansen op de arbeidsmarkt enkel positief beïnvloeden.

Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met Nigeria. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U gaf eerder trouwens zelf aan dat u nog familie had in Nigeria en u spreekt de taal. Er kan aangenomen worden dat u een sociaal vangnet heeft in Nigeria dat u kan helpen bij het opbouwen van uw leven aldaar. Er is geen indicatie gevonden dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor u om u in Nigeria te vestigen. Uw leeftijd (momenteel 41 jaar) laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden in uw levensonderhoud te voorzien.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is hoe dan ook niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Welnu, de inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand die een verwijdering onmogelijk zouden maken. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid, en van artikel 44quinquies §1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten: Aangezien er geen termijn is gegeven om het grondgebied te verlaten, wordt een terugleiding naar de grens als een noodzakelijke maatregel beschouwd om het grondgebied te verlaten.

U zit sinds 28.11.2016 ononderbroken opgesloten in de gevangenis en uw strafeinde is voorzien voor 11.11.2024. Overeenkomstig de wet van 17 mei 2006 is een overname door de DVZ reeds mogelijk vanaf 6 maanden voor strafeinde. U zal op 08.11.2024 overgebracht worden naar het gesloten centrum met het oog op een repatriëring.

Op 08.02.2018 werd u door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot vijf jaar gevangenisstraf wegens mensenhandel met het oog op seksuele uitbuiting alsook wegens verkrachting van een minderjarige boven de leeftijd van 16 jaar en wegens deelname aan een criminele organisatie.

Uit het arrest blijkt dat u deel uitmaakte van een criminele organisatie en dat u onderdak zocht voor Nigeriaanse meisjes die via mensensmokkelaars van Libië naar Europa werden gebracht. U hielp bij de organisatie van de prostitutie door het plaatsen van advertenties met vermelding van uw telefoonnummer. U regelde niet alleen de afspraken tussen de klanten en prostituees/slachtoffers maar ook het vervoer naar de klanten via 'zwarte taxi's. Zo had u controle over de meisjes, zowel wat de werktijdens als wat hun inkomsten betrof. U eiste bovendien van de slachtoffers dat ze, na hun terugkomst van de klanten, nog seksuele betrekkingen met u zouden hebben zonder gebruikt te maken van een condoom, bij gebreke waarvan u hen niet meer zou willen bijstaan. Het Hof van beroep stelde vast dat u het minderjarige meisje J.F., de eerste nacht dat ze in Antwerpen was, gedwongen heeft tot het ondergaan van seksuele contacten met u.

Eerder, op 27.09.2017 werd u door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot 30 maanden gevangenisstraf eveneens wegens mensenhandel. Tot slot werd u op 22.05.2018 door de Correctionele rechtbank van Turnhout veroordeeld tot 12 maanden gevangenisstraf met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende 3 jaar voor 6 maanden wegens heling.

Op 12.07.2018 werd uw recht op verblijf, gelet op de zwaarwichtigheid van de door u gepleegde feiten en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering, die een bedreiging uitmaakt voor de openbare veiligheid, de openbare rust, het veiligheidsgevoel en het sociale bewustzijn beëindigd op basis van artikel 44bis§1. Deze beslissing werd op 13.07.2018 aan u betekend in de gevangenis te Antwerpen. Op 08.08.2018 diende u bij de RVV een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 12.07.2018 te vorderen. Op 04.12.2018 werd het beroep tot nietigverklaring d.d. 25.03.2020 door de RVV verworpen. U maakt dus het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Op 06.02.2023 werd u gesproken in de Centrale gevangenis van Leuven. U was echter verontwaardigd dat De Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) u wilde spreken omdat u onschuldig was. Verder verklaarde u dat u en uw advocaat een dossier aan het voorbereiden zijn dat uw onschuld moet bewijzen. Op 13.09.2024 werd u opnieuw gesproken in de Centrale gevangenis van Leuven. U wenste het gesprek niet verder te zetten. U wenste het formulier hoorrecht niet in te vullen, noch te ondertekenen.

Uit niks blijkt dat het recidivegevaar sinds de beëindiging van uw recht op verblijf geweken is en u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen indien u langer in België zou blijven. Temeer nu blijkt dat u ook uw onschuld blijft volhouden en er bijgevolg een totaal gebrek aan schuldinzicht is. Uit het vonnis van de Strafvorderingrechtbank (SURB) van 06.05.2024 m.b.t. de afwijzing van uw verzoek tot Elektronisch Toezicht (E.T.) blijkt immers ondermeer het volgende: "De psychosociale dienst (PSD) vermeldt in haar verslag dat het gelet op de taalbarrière niet mogelijk was om een uitgebreid persoonlijkheidsonderzoek te doen. Op basis van klinische indrukken weerhoudt de PSD een antisociale persoonlijkheidsstijl. In haar verslag deelt de PSD mee dat de heer M. (...) op een erg "ik-gerichte manier" in het leven lijkt te staan en dat hij durft te manipuleren om te bekomen wat hij wilt. Er wordt aangegeven dat zijn houding ten aanzien van de slachtoffers mogelijk wijst op een antisociale problematiek. De PSD geeft aan dat hij de feiten externaliseert en minimaliseert. Omwille van het ontkennen van de feiten was het volgens de PSD moeilijk om gefundeerde criminogenese en risicotaxatie op te stellen. Er wordt door de PSD aangegeven dat op basis van de gepleegde feiten en het verhaal van de heer M. (...), de seksuele feiten geen op zichzelf staand gegeven lijken te zijn. Ze dienen gekaderd te worden binnen het (grotere) geheel van mensenhandel en prostitutie, aldus de PSD. Er wordt voorts geen seksuele problematiek of deviante voorkeur weerhouden. De PSD vermeldt dat de feiten vermoedelijk gepleegd werden vanuit een criminele, antisociale ingesteldheid en omwille van opportunistische redenen. De heer M. (...) zag zijn slachtoffers als een bron van inkomsten en plezier, en beschouwde het als een normaal gegeven dat ze seksuele betrekkingen met hem onderhielden, zo wordt gepreciseerd. Hij bevond zich in een machtspositie en maakte daar misbruik van om zaken gedaan te krijgen van zijn slachtoffers." Op basis van uw strafrechtelijk verleden, in het bijzonder het gegeven dat u ondanks eerdere veroordelingen nieuwe misdrijven pleegde, besloot de SURB tot een aanwezig risico op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten. Een risico op recidive kan niet uitgesloten worden. Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstige reële en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Er wordt immers geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand die een verwijdering onmogelijk zouden maken. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Vasthouding (...)."

1.7. Op 7 november 2024 neemt de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer: (...)

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 07.11.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeelde u op 30.06.2015 tot een werkstraf van 75 uur (bij niet-naleving een vervangende gevangenisstraf van 9 maanden) daar u zich schuldig had gemaakt aan heling (7 feiten). Deze feiten pleegde u op 10.10.2012.

Op 29.11.2016 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van mensenhandel, verkrachting op een minderjarige boven de 16 jaar.

Het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeelde u op 27.09.2017 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden en verklaarde u ontzet uit de rechten voorzien in artikel 31, lid 1 van het Strafwetboek voor de duur van 5 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan mensenhandel, zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over haar met als doel deze persoon misdrijven te laten plegen die bedoeld worden in de artikelen 379, 380 §1 en §4 en 383 bis §1 Sw., waarbij haar toestemming met de voorgenomen of daadwerkelijke uitbuiting van geen belang was, ten einde eens anders driften te voldoen, een meerderjarige te werven, mee te nemen, weg te brengen of bij zich te houden, met het oog op het plegen van ontucht of prostitutie, door misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin een persoon verkeerde ten gevolge van een onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken; aan mensenhandel zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over haar met als doel de uitbuiting van prostitutie of andere vormen van seksuele uitbuiting van deze persoon, waarbij haar toestemming met de voorgenomen of daadwerkelijke uitbuiting van geen belang was, door misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin een persoon verkeerde ten gevolge van een onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken. Deze feiten pleegde u tussen 11.11.2012 en 01.03.2014, meermaals, op niet nader bepaalde data.

Het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeelde u op 08.02.2018 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar en verklaarde u ontzet uit de rechten voorzien in artikel 31, lid 1 en artikel 382 bis van het Strafwetboek voor de duur van 10 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan mensenhandel zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over haar, met als doel de uitbuiting van prostitutie of andere vormen van seksuele uitbuiting van deze persoon, waarbij haar toestemming met de voorgenomen of daadwerkelijke uitbuiting van geen belang was, met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd ten opzichte van een minderjarige, door direct of indirect gebruik te maken van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang, met de omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte werd gemaakt, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een criminele organisatie betrof, ongeacht of de schuldige de hoedanigheid van leidend persoon heeft of niet; aan mensenhandel, door de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over haar, met als doel de uitbuiting van prostitutie of andere vormen van seksuele uitbuiting van deze persoon, waarbij haar toestemming met de voorgenomen of daadwerkelijke uitbuiting van geen belang was, door misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin een persoon verkeerde ten gevolge van een onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken, door direct of indirect gebruik te maken van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang, met de omstandigheid dat van die activiteit een gewoonte werd gemaakt, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een criminele organisatie betrof, ongeacht of de schuldige de hoedanigheid van leidend persoon heeft of niet; aan verkrachting op de persoon van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar, de daad met name opgedrongen zijnde door middel van geweld, dwang of list of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer; aan deel te hebben uitgemaakt van een criminele organisatie, met als oogmerk het plegen van misdaden en wanbedrijven. Deze feiten pleegde u tussen 16.03.2016 en 29.11.2016, meermaals, op niet nader bepaalde data.

De Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeelde u op 22.05.2018 tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel voor een termijn van drie jaar voor een gedeelte van 6 maanden daar u zich schuldig maakte aan vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf verkregen zijn, goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld en inkomsten uit de belegde voordelen te hebben gekocht, te hebben geruild of om niet te hebben ontvangen, te hebben bezit, bewaard of beheerd, te weten de hierna vermelde vermogensvoordelen, ofschoon hij op het ogenblik van de aanvang van deze handelingen, de oorsprong van die zaken kende of moest kennen, ten nadele van 3 slachtoffers (feiten gepleegd op 06.12.2012, 05.12.2012 en 05.12.2012 en aan vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf verkregen zijn, goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld en inkomsten uit de belegde voordelen te hebben gekocht, te hebben geruild of om niet te hebben ontvangen, te hebben bezit, bewaard of beheerd, te weten de hierna vermelde vermogensvoordelen, ofschoon hij op het ogenblik van de aanvang van deze handelingen, de oorsprong van die zaken kende of moest kennen en om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks en/of om door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, feiten gepleegd op 06.12.2012, in meerdere keren).

+++

Op 27.09.2017 werd u voor de eerste keer veroordeeld voor feiten van mensenhandel met als doel de seksuele uitbuiting van een meisje dat in een precare verblijfssituatie verkeerde (feiten gepleegd tussen 11.11.2012 en 01.03.2014). U vond in haar een makkelijk slachtoffer om op een voor u eenvoudige manier aan inkomsten te geraken, namelijk door haar opvang en huisvesting te verlenen, haar te vervoeren naar klanten en dit met als doel de uitbuiting van haar prostitutie. Dergelijke feiten zijn bijzonder ernstig en getuigen van een gebrek aan respect voor de psychische en seksuele integriteit.

Uit het arrest dd. 08.02.2018 (feiten gepleegd tussen 16.03.2016 en 29.11.2016) blijkt dat u deel uitmaakte van een criminele organisatie en onderdak zocht voor Nigeriaanse meisjes die via mensensmokkelaars van Libië naar Europa werden gebracht en hen hielp bij de organisatie van hun prostitutie door het plaatsen van advertenties met de mededeling van uw telefoonnummer, het regelen van afspraken tussen klanten en de prostituees/slachtoffers, het regelen van het vervoer naar de klanten toe, en zo de controle had over deze meisjes, zowel wat werktijden als inkomsten betrof. Bovendien eiste u van de slachtoffers dat ze na hun terugkomst van de klanten nog seksuele betrekkingen met u onderhielden zonder gebruik te maken van een condoom, zoniet zou u hen niet meer willen bijstaan. Het slachtoffer J.F. verbrak de samenwerking met u omwille van deze verplichte seksuele contacten met u. U oefende dwang uit op de slachtoffers door hen enkel te willen helpen mits het afstaan van 50% van hun inkomsten en mits ze gratis en onbeschermd seksuele betrekkingen met u onderhielden.

De ernst van de feiten geven blijk van een volstrekt normloze ingesteldheid en een fundamenteel gebrek aan respect voor de fysische en psychische integriteit van de slachtoffers. U maakte schaamteloos misbruik van de kwetsbare positie waarin de slachtoffers zich bevonden om hieruit munt te slaan zonder stil te staan bij de mogelijke ernstige of verwoestende impact.

Ingevolge de bijzondere zwaarwichtigheid van de feiten die gericht waren op het bekomen van snel en illegaal voordeel, het herhaaldelijk karakter en het gegeven dat u geweld of bedreiging niet schuwt, wordt geconcludeerd dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Op 12.07.2018 werd uw recht op verblijf gelet op de zwaarwichtigheid van de door u gepleegde feiten en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering, die een bedreiging uitmaakt voor de openbare veiligheid, de openbare rust, het veiligheidsgevoel en het sociale bewustzijn beëindigd op basis van artikel 44bis§1. Deze beslissing werd op 13.07.2018 aan u betekend in de gevangenis te Antwerpen. Op 08.08.2018 diende u bij de RVV een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 12.07.2018 te vorderen. Op 04.12.2018 werd het beroep tot nietigverklaring d.d. 08.08.2018 door de RVV verworpen. U maakt dus het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Op 06.02.2023 werd u gesproken in de Centrale gevangenis van Leuven. U was echter verontwaardigd dat de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) u wilde spreken omdat u onschuldig was. Verder verklaarde u dat u en uw advocaat een dossier aan het voorbereiden waren dat uw onschuld moest bewijzen. Op 13.09.2024 werd u opnieuw gesproken in de centrale gevangenis van Leuven. U wenste het gesprek niet verder te zetten. U wenste het formulier hoorrecht niet in te vullen, noch te ondertekenen.

Uit niks blijkt dat het recidivegevaar sinds de beëindiging van uw recht op verblijf geweken is en u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen indien u langer in België zou blijven. Temeer nu blijkt dat u ook uw onschuld blijft volhouden en er bijgevolg een totaal gebrek aan schuldinzicht is. Uit het vonnis van de Strafvoutvoeringsrechtbank (SURB) van 06.05.2024 m.b.t. de afwijzing van uw verzoek tot Elektronisch Toezicht (E.T.) blijkt immers ondermeer het volgende: "De psychosociale dienst (PSD) vermeldt in haar verslag dat het gelet op de taalbarrière niet mogelijk was om een uitgebreid persoonlijkheidsonderzoek te doen. Op basis van klinische indrukken weerhoudt de PSD een antisociale persoonlijkheidsstijl. In haar verslag deelt de PSD mee dat de heer M. (...) op een erg "ik-gerichte manier" in het leven lijkt te staan en dat hij durft te manipuleren om te bekomen wat hij wilt. Er wordt aangegeven dat zijn houding ten aanzien van de slachtoffers mogelijk wijst op een antisociale problematiek. De PSD geeft aan dat hij de feiten externaliseert

en minimaliseert. Omwille van het ontkennen van de feiten was het volgens de PSD moeilijk om gefundeerde criminogenese en risicotaxatie op te stellen. Er wordt door de PSD aangegeven dat op basis van de gepleegde feiten en het verhaal van de heer M. (...), de seksuele feiten geen op zichzelf staand gegeven lijken te zijn. Ze dienen gekaderd te worden binnen het (grotere) geheel van mensenhandel en prostitutie, aldus de PSD. Er wordt voorts geen seksuele problematiek of deviante voorkeur weerhouden. De PSD vermeldt dat de feiten vermoedelijk gepleegd werden vanuit een criminele, antisociale ingesteldheid en omwille van opportunistische redenen. De heer M. (...) zag zijn slachtoffers als een bron van inkomsten en plezier, en beschouwde het als een normaal gegeven dat ze seksuele betrekkingen met hem onderhielden, zo wordt gepreciseerd. Hij bevond zich in een machtspositie en maakte daar misbruik van om zaken gedaan te krijgen van zijn slachtoffers." Op basis van uw strafrechterlijk verleden, in het bijzonder het gegeven dat u ondanks eerdere veroordelingen nieuwe misdrijven pleegde, besloot de SURB tot een aanwezig risico op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten. Een risico op recidive kan niet uitgesloten worden. Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstige reële en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Er wordt immers geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen. U zit sinds 28.11.2016 ononderbroken opgesloten in de gevangenis en uw strafeinde is voorzien voor 11.11.2024. Overeenkomstig de wet van 17 mei 2006 is een overname door de DVZ reeds mogelijk vanaf 6 maanden voor strafeinde. U zal op 08.11.2024 overgebracht worden naar het gesloten centrum met het oog op een repatriëring.

+++

Naar aanleiding van de beëindiging van uw verblijfsrecht, werd u op 30.03.2018 gehoord door een terugkeerbegeleider van de DVZ. U vulde de vragenlijst in op 30.04.2018. Met alle elementen die u naar aanleiding van de beslissing tot beëindiging van uw verblijfsrecht aangebracht heeft, werd rekening gehouden bij de beslissing d.d. 12.07.2018.

Op 06.02.2023 werd u gesproken in de gevangenis van Leuven Centraal ter opvolging van uw dossier. Gezien u niet aanspreekbaar was over een terugkeer naar Nigeria, werd het gesprek afgerond. Naar aanleiding van onderhavige beslissing werd u op 13.09.2024 opnieuw gehoord in de gevangenis van Leuven Centraal. U weigerde echter uw medewerking en weigerde de vragenlijst hoorrecht in te vullen. Aldus liet u op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die uw dossier kenmerken toen u de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor uw belangen op te komen en uw standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Op 28.02.2009 bent u te K.-N. (...) (Nigeria) in het huwelijk getreden met Y., G. (...). Uit het administratief dossier blijkt dat jullie op 11.04.2019 uit de echt gescheiden zijn (uitspraak door de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout, overgeschreven op 01.07.2019 te G. (...)). Een schending van artikel 8 van het EVRM met mevrouw is niet aannemelijk.

Uit deze relatie werd een dochter geboren, namelijk M., N.K. (...) (geboren te G. (...) op (...)2010, Belg geworden op 14.01.2015). Op 09.10.2024 diende u een aanvraag gezinshereniging in in functie van uw minderjarige dochter M., N.K. (...). Deze aanvraag werd negatief afgesloten op 06.11.2024.

U weigerde de vragenlijst hoorrecht in te vullen. U legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonde hoe u invulling geeft aan het gezins- of familieleven met uw dochter, noch wordt aangetoond dat u een sterke band zou hebben met uw dochter. U toont niet aan of u bijdraagt aan het onderhoud van uw dochter, of u deelt in de beslissingen over haar opvoeding. Uw dochter woont vanaf haar geboorte en onafgebroken bij de moeder. U woont reeds sinds 03.07.2015 niet meer (officieel) op hetzelfde adres als uw dochter, sinds november 2016 verblijft u ononderbroken in detentie. Er kan aangenomen worden dat mevrouw Y., G. (...) reeds vele jaren de voornaamste zorgdrager van M., N.K. (...) is. Uit het dossier blijkt niet dat uw dochter u, sinds uw opsluiting in de gevangenis, is komen bezoeken. Uit de lijst bewegingen van de gevangenis blijkt dat u nooit een uitgaansvergunning of penitentiaal verlof genoot. U legt geen stukken voor waaruit blijkt dat u regelmatig contact onderhoudt met uw dochter. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft niet hetzelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft. Uit niks blijkt dat dergelijk contact niet mogelijk zou zijn. Uit het vonnis van de SURB Brussel tot afwijzing van het Electronisch Toezicht d.d. 06.05.2024 blijkt dat uw raadsman om uitgaansvergunningen voor u verzocht, omdat u opnieuw verblijfsrecht wenste te bekomen op basis van gezinshereniging met uw minderjarige dochter. Voor de procedure was het vereist dat een aantal administratieve stappen gezet zouden worden, zoals het openen van een bankrekening door u, er diende namelijk een geldelijke tussenkomst te zijn. Financiële steun kan u desgewenst ook vanuit het buitenland geven. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat de belangen van uw dochter effectief geschaad zouden worden door uw verwijdering van het grondgebied.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM heeft ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens

strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). U kan, mits zij dat wenst, het contact met uw dochter onderhouden middels de moderne communicatiemiddelen en middels (korte) bezoeken aan u in het land waar u zich zou vestigen.

Voor de volledigheid dient opgemerkt te worden dat u in de gevangenis zeer sporadisch bezoek krijgt van M., P. (...). Hij staat in de bezoekerslijst vermeld als uw broer. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. U toont echter niet aan dat u afhankelijk zou zijn van uw broer noch blijkt dit uit uw administratief dossier. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd met uw broer.

+++

U verklaarde dat u sinds 02.06.2010 in België verblijft. Er kan dus worden gesteld dat u op 27-jarige leeftijd in België bent komen wonen. Inmiddels bent u 41 jaar. Uit niks is gebleken dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Daarenboven werd u 4 keer veroordeeld voor ernstige misdrijven. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. U zit sinds 28.11.2016 ononderbroken in de gevangenis en uw strafeinde is voorzien voor 11.11.2024.

Het gegeven dat u gewerkt heeft in België doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De vaardigheden die u tijdens uw opleidingen en tijdens uw werk in België hebt opgepikt, zullen u wellicht ook elders van pas kunnen komen. U verklaarde dat u reeds in uw land van herkomst heeft gewerkt als kapper. Ook deze vaardigheid zal u wellicht van pas komen en uw kansen op de arbeidsmarkt enkel positief beïnvloeden.

Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met Nigeria. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U gaf eerder trouwens zelf aan dat u nog familie had in Nigeria en u spreekt de taal. Er kan aangenomen worden dat u een sociaal vangnet heeft in Nigeria dat u kan helpen bij het opbouwen van uw leven aldaar. Er is geen indicatie gevonden dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor u om u in Nigeria te vestigen. Uw leeftijd (momenteel 41 jaar) laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is hoe dan ook niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Welnu, de inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand die een verwijdering onmogelijk zouden maken. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het staat u vrij om na een redelijke termijn een aanvraag voor schorsing of intrekking van het inreisverbod in te dienen. Indien de aanvraag voldoet aan de wettelijk vereisten en de aangevoerde argumenten een wijziging in materiële zin bewijzen in de omstandigheden die op heden de beslissing tot inreisverbod op het grondgebied van het Rijk rechtvaardigen, kan de minister of zijn gemachtigde het inreisverbod schorsen of intrekken.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 10 jaar proportioneel."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De eerste bestreden beslissing omvat een maatregel van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij stelt terecht in haar verzoekschrift dat tegen vrijheidsberovende maatregelen enkel een beroep bij de rechterlijke macht mogelijk is en benadrukt dat haar beroep aldus niet gericht is tegen de maatregel van vrijheidsberoving.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis *juncto* artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 43, §1 *juncto* artikel 45 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

4.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste en tweede middel toe als volgt:

“8. Zoals verwerende partij in de bestreden beslissing ook stelde heeft verzoeker op 09.10.2024 een aanvraag gezinshereniging ingediend en een bijlage 19ter ontvangen.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat deze aanvraag negatief werd afgesloten op 06.11.2024. In de bestreden beslissing haalt verwerende partij de argumenten aan met betrekking tot deze afwijzing.

Verzoeker moet vaststellen dat de bestreden beslissing haaks staat op de bepalingen inzake gezinshereniging

9. Verwerende partij stelt daaromtrent: “(…)”

10. Verzoeker moet vaststellen dat ingevolge de afgeleverde bijlage 19ter hij drie maanden de tijd heeft om de nodige documenten in te dienen.

Door op 06.11.2024 reeds te beslissen dat hij verzoeker onvoldoende documenten ter staving van zijn aanvraag heeft, loopt verwerende partij vooruit op te nemen beslissing. Dit is een onzorgvuldig handelen en schendt de materiële motiveringsplicht. Het valt immers niet in te zien waarom, enkel en alleen op basis van de aanvraag zelf, verwerende partij de beslissing tot weigering van de aanvraag kan nemen.

Daarenboven maakt de huidige bestreden beslissing het verzoeker totaal onmogelijk om de ondersteunende stukken in te zamelen.

11. Meer nog, verzoeker heeft vanaf betekening 30 dagen de tijd om tegen een weigering van de aanvraag een automatisch schorsend beroep in te dienen. Deze termijn is op dit ogenblik nog niet verstreken.

De bestreden beslissing werd genomen binnen de beroepstermijn. Verwerende partij had minstens moeten wachten tot het verstrijken van die termijn vooraleer haar beslissing te nemen.”

en:

12. Wettelijke bepalingen (...)

16. Verzoeker wenst vooraf op te merken dat de weigering een facultatief karakter heeft.

Artikel 43 § 1 Vreemdelingenwet bepaalt dat om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid de minister of zijn gemachtigde de verblijf van verzoeker kan weigeren.

Verwerende partij laat na – en schendt bijgevolg de materiële motiveringsverplichting – aan te duiden waarom moet overgegaan worden tot weigering.

Het is niet omdat verzoeker voldoet aan de voorwaarden tot weigering zoals meer concreet beschreven in artikel 45 Wet 15.12.1980 dat daaruit ‘per definitie’ volgt dat tot een weigering moet overgegaan worden. Het voldoen aan de bepalingen van artikel 43 § 2 en artikel 45 Wet 15.12.1980 is een noodzakelijke voorwaarde opdat de weigering – indien ze wordt genomen - rechtsgeldig zou zijn, maar indien daaraan voldaan is - zoals verwerende partij tracht aan te tonen – volgt hieruit niet automatisch een weigering. Dat is juist het facultatief karakter.

Daartoe zal verwerende partij moeten aantonen waarom de weigering toch genomen werd.

17. Verwerende partij lijst overvloedig het gerechtelijk verleden van verzoeker op.

Zowel wetgever als rechtspraak maken duidelijk dat een loutere schending van een nationale rechtsregel¹ of een strafrechtelijke veroordeling² op zich onvoldoende is. Er mag dus geen automatische uitzetting/weigering volgen na een bepaalde veroordeling. Zoals hiervoor gezegd, dat is juist het facultatief karakter.

Wel kan de overheid verwijzen naar de veroordeling – wat de verwerende partij in deze dan ook zeer uitgebreid doet – indien de omstandigheden die tot een of meerdere veroordelingen hebben geleid, wijzen op het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt.

18. Volgens verwerende partij is er sprake van “een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die één van de fundamentele belangen van de samenleving aantast”

Verzoeker is de mening toegedaan dat dit standpunt onvoldoende gemotiveerd is en ten dele zelfs berust op onjuiste aannames.

19. Verwerende partij schendt de materiële motiveringsplicht door onder meer niet te duiden waarin nu precies dat actueel karakter blijkt.

Verwerende partij stelt dat de feiten ernstig zijn -verzoeker betwist dit niet – en dat het gevaar voor recidive blijft bestaan.

Daarvoor verwijst verwerende partij naar het vonnis van de SURB van 06.05.2024 waarin een samenvatting wordt gegeven van het standpunt van de PSD omtrent verzoeker.

Verwerende partij vergeet evenwel volgende paragraaf uit het vonnis te vermelden:

“Het risico op een hervat in seksuele delicten wordt door de PSD klein genoemd. Echter, indien de heer M. (...) zich opnieuw zou inlaten met een criminele organisatie die zich richt op mensenhandel met het oog op seksuele uitbuiting, vergroot dit het risico, zo wordt aangegeven in het psychosociaal verslag. Er wordt voorts vermeld dat een gespecialiseerde behandeling inzake seksueel grensoverschrijdend gedrag niet nodig wordt geacht. Een legaal pro-sociaal netwerk en het inperken van de drang naar het verwerven van illegale vermogensvoordelen via een legale tewerkstelling, worden factoren genoemd om rekening mee te houden bij het uitwerken van een reclassering”.

Verwerende partij leest het vonnis van de SURB verkeerd in die zin dat het verzoek tot ET niet werd geweigerd omwille van het recidiverisico, maar wel omwille van het feit dat er geen reclasseringsplan voorlag dat dit risico kon inperken.

En dit reclasseringsplan lag niet voor omdat, op het ogenblik van de SURB, verzoeker geen legaal verblijf had in België en bijgevolg ook niet kon tewerkgesteld worden. En die tewerkstelling is juist voor de SURB een essentieel element om recidiverisico in te perken.

Daarenboven moet ook rekening gehouden worden met de blijkbaar moeizaam lopende communicatie en verzoeker dat maakt dat enkel een klinische beoordeling kon gemaakt worden.

Hoe dan ook, stellen zoals verwerende partij dit doet “dat verzoekere geen enkel document heeft voorgelegd waaruit blijkt dat u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen”, is niet alleen een voorwaarde toevoegen aan de wettelijke bepalingen maar een onmogelijke voorwaarde in die zin dat verzoeker niet inziet welke (forensische) arts een dergelijk document zou kunnen/willen/durven opmaken. Hooguit wordt gewerkt met oordelen in de zin waarschijnlijk, miniem, zeer waarschijnlijk en dergelijke meer.

Risicotaxatie of risico-evaluatie is immers geen evidente kwestie. Zo is in de forensische diagnostiek de inschatting hoe waarschijnlijk het is dat een veroordeelde in de toekomst opnieuw misdrijven zal plegen of met andere woorden het taxeren van de kans op terugval in delictueel gedrag een uiterst moeilijke opdracht.

Hoe dan ook kan niet volstaan worden met de loutere aanname dat omwille van het feiten uit het verleden er in de toekomst ook een grote kans bestaat op hervat zal bestaan.

Het volstaat niet, zoals verwerende partij het doet, ‘aan te nemen’ dat er een kans op recidive bestaat.

Nagegaan moet worden of deze kans vandaag reëel is. De redenering van de verwerende partij is de typische redenering dat de pleger van een misdrijf een “homo economicus” is die slechts besluit tot het plegen van het misdrijf na een zorgvuldige analyse van kosten en baten; m.a.w. meestal een fictie⁵.

Verwerende partij schendt aldus de materiële motiveringsplicht.

20. Dat de administratieve overheid een ander referentiekader kan en mag hanteren is verzoeker bekend.

Maar verzoeker kent dit referentiekader niet, het blijkt ook niet uit het dossier. Het gaat immers omtrent het actueel risico dat verzoeker vormt. Dit kan niet afgedaan worden met ‘gevaar voor openbare orde’ zonder dat verzoeker daaromtrent enig ‘onderzoek’ door verwerende partij heeft ondergaan.

21. Besluitend kan gesteld worden dat de verwerende partij de actuele bedreiging louter met een stijf formule motiveert, beter gezegd dus niet motiveert.

In dit kader dient melding te worden gemaakt van de rechtspraak van het Hof van Justitie in haar arrest van 31 januari 2006, C-503/03, die het volgende stelt:

“[...] L'existence d'une condamnation pénale ne peut ainsi être retenue que dans la mesure où les circonstances qui ont donné lieu à cette condamnation font apparaître l'existence d'un comportement personnel constituant une menace actuelle pour l'ordre public (arrêts Bouchereau, précité, point 28, et du 19 janvier 1999, Calfa, C-348/96, Rec. p. I-I 1, point 24). [...]” (Hof van Justitie EG, arrest van 31.01.2006, C-503/03, (Commissie vs. Spanje), overweging 44)”

Kort samengevat houdt dit in dat maatregelen ter bescherming van de openbare orde/nationale veiligheid genomen mogen worden, met dien verstande dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling als reden kan worden aangehaald, doch de betrokken administratieve overheid moet eerst nagaan of de houding van de betrokkene hic et nunc (hier en nu) van die aard is dat een beschermingsmaatregel genomen moet worden ten einde de openbare orde te beschermen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste immers op datum van 19 april 2010 dat het gevaar dat betrokkene moet vormen voor de openbare orde van actuele aard moet zijn zoals deze bepaalt is in artikel 43 van de Vreemdelingenwet (RvV. n° 41.811 van 19 april 2010).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012,

C-348/09, P.I., pt. 30; *Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24*). Die 'neiging' is niet aangetoond!

Ze moet immers nog steeds bestaan op het ogenblik dat de maatregel wordt genomen of, indien de maatregel wordt onderworpen aan een rechterlijke controle, wanneer de rechter deze maatregel toetst⁶. Bijgevolg dient de bedreiging te bestaan op het moment van effectieve uitvoering van de maatregel. Wanneer de rechter over de maatregel moet oordelen, dient deze daarom rekening te houden met feiten die dateren van na de beslissing.

Hoe dan ook is het overduidelijk dat de enige grond voor de bestreden beslissing bestaat in de opgelopen veroordelingen waarmee de bestreden beslissing art. Vreemdelingenwet schendt.

22. Het standpunt van verwerende partij is dat omwille van het gevaar voor de openbare orde het familiale en persoonlijke belang daaraan ondergeschikt is.

Na een uitweiding over het gebrek aan contact tijdens het verblijf van verzoeker in de gevangenis, de mogelijkheden van de huidige communicatiemiddelen, enz stelt verwerende partij dat er geen enkel stuk voorligt waaruit blijkt dat de belangen van de minderjarige dochter zouden geschaad zijn door een verwijdering van het grondgebied.

Welnu, verzoeker verwijst naar zijn eerste middel: verzoeker heeft gewoonweg de kans niet gekregen om de nodige documenten in te zamelen en het nodige te doen om zijn aanvraag te documenteren.

23. Artikel 8 EVRM houdt niet alleen een negatieve verplichting in voor de Staat om zich te onthouden zich willekeurig in te mengen maar ook een positieve verplichting tot het nemen van maatregelen die de ongehinderde uitoefenen van het recht waarborgen.

Het recht is evenwel niet absoluut wat betekent dat inmengingen door de overheid op de uitoefening van dit recht zijn toegestaan. Om te kunnen spreken van een inmenging en niet van een schending moet voldaan worden aan de voorwaarden van art. 8 2de lid EVRM.

Belangrijk in voorliggend dossier is het legitiem doel en de noodzakelijkheid.

Wat het legitiem doel betreft erkent het EHRM dat hieraan voldaan is indien het verblijf wordt beëindigd of geweigerd ter bescherming van de openbare orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

Wat de noodzakelijkheidseis betreft dient een proportionaliteitseis te worden gevoerd. Dit impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een fair balance moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaving van de openbare orden anderzijds.

Verzoeker meent dan ook dat de fair balance door de intrekking van het verblijfsrecht niet aanwezig is en er een schending van artikel 8 EVRM en van het Verdrag inzake de rechten van het kind d.d. 20.11.1989 voorligt.

Dit verdrag bepaalt in artikel 3.1 (...)

Artikel 9.1. bepaalt: (...)

Artikel 18.1 bepaalt: (...)

Dit is duidelijk: gezamenlijk opvoeding – wat niet lukt op afstand – en eerste belang van het kind.

24. Verzoeker verwijst tot slot naar de rechtspraak van Uw Raad onder meer in het arrest van 31.01.2020 nr. 232.199. In het arrest nr 238.866 van 23.07.2020 van Uw Raad betreffende de vernietigde bijlage 20 werd reeds gesteld dat:

"3.6. Het Grondwettelijk Hof (hierna: GwH) heeft in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 gesteld dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt deze bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, 8.54.1.) Ook de Raad van State heeft geoordeeld dat de in voorgenoemde bepaling voorziene voorwaarden de wettelijke verankering vormen van het recht op de bescherming van het gezins- en familieleven van de familieleden van een Bela die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht OP vrij verkeer als burger van de Europese Unie, zodat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet conform is aan artikel 8 van het EVRM (RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). De bij artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat de vader of de moeder hun minderjarig Belgisch kind vergezellen of zich bij hem voegen, kan dan ook niet anders worden begrepen als dat de vader of moeder (derdelander) met de minderjarige Belg een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM hebben ontwikkeld. Door in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten zonder bijkomende voorwaarden, houdt de wetgever met name rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.54.2.). Bijgevolg kan de verwerende partij, ook al voorziet artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet in vaste criteria met betrekking tot de voorwaarde van het "vergezellen fvan de minderjarige Belg of zich bij hem voegen " en ook al beschikt hij ter zake dus over een zekere appreciatiemarge, geen strengere voorwaarden stellen dan dat het gezinsleven tussen de ouder derdelander en diens minderjarig Belgisch kind daadwerkelijk valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezinsleven tussen ouders en hun minderjarige kinderen. (...) "Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt immers geenszins dat enkel wanneer ook een financiële band tussen ouder en kind bestaat, nog sprake kan zijn van een gezinsleven tussen ouder en kind. Het EHRM vereist slechts algemeen dat er sprake is van effectief beleefde hechte persoonlijke banden, van een relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind die voldoende

standvastig is om de *facto* gezinsbanden te creëren. De Raad herhaalt dat dit gezinsleven wordt verondersteld en slechts in zeer uitzonderlijke gevallen als verbroken kan worden beschouwd. In deze zin kan de verzoekende partij dan ook gordt evolgd worden waar zij stelt dat in de rechtspraak het criterium van de feitelijke gezinscel wordt gehanteerd, dat samenwonen daarbij strikt genomen niet vereist is en dat het bewijs volstaat van "affectieve en/of financiële banden". (...) "Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind dat (zoals in casu) wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, § 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45). De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samen woont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21)" (...) "Slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan aangenomen worden dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind (EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, § 32). Omstandigheden zoals het gegeven dat een ouder vlak na de scheiding geen pogingen ondernam om zijn kind te zien of zich niet aan de afspraken hield wanneer hij dit wel wenste, en dat nadat het contact was hersteld, het kind en de ouder elkaar niet op regelmatige basis, maar slechts af en toe ontmoetten, maken volgens het Hof niet zulke uitzonderlijke omstandigheden uit (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 60)." (...) ' De Raad herhaalt dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind wordt verondersteld en het slechts in zeer uitzonderlijke gevallen als verbroken kan worden beschouwd. De partijen betwisten dit niet, meer noa: ze verwijzen in het verzoekschrift en de verweernota naar de bovengenoemde rechtspraak. Het is aldus van belang in concreto te kijken naar de stukken die bij de aanvraag werden gevoegd om te beoordelen of de verwerende partij redelijkerwijs kon oordelen dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet kan worden afgeleid dat de verzoekende partij een daadwerkelijke affectieve band heeft met haar kind, zij gedeeltelijk instaat voor de zorg over het kind en haar rol als vader daadwerkelijk opneemt en of de verwerende partij afdoende heeft gemotiveerd waarom dit uit de voorgelegde stukken niet kan worden afgeleid."

Zie in dezelfde zin: RvV 256.807 van 18 juni 2021.

25. De beslissingen om redenen van openbare orde ten aanzien van Unieburgers en hun familie moeten genomen worden in overeenstemming met het evenredigheidsbeginsel.

De maatregel moet geschikt zijn om het ermee beoogde doel te verwezenlijken en mag niet verder gaan dan nodig is om dit te bereiken.

Bij die beoordeling moet de dreiging die uitgaat van het persoonlijke gedrag van de betrokken persoon voor de fundamentele belangen van de samenleving van het gastland, worden afgewogen tegen de belangen van de vreemdeling, zoals zijn recht op privé- en gezinsleven¹². De overheid moet daarom nagaan of andere maatregelen mogelijk zijn die de vrijheid van verkeer en verblijf van de betrokkene minder aantasten en even doeltreffend zijn.

Bij de beoordeling is het belangrijk dat naarmate de burger van de Unie en de leden van zijn gezin in een lidstaat sterker zijn geïntegreerd, de waarborgen tegen verwijdering die zij genieten groter zijn. Dit is hier duidelijk het geval.

Er is dan ook sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel."

4.1.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het tweede middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze het bestreden bevel artikel 3 van het EVRM schendt.

Het tweede middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

4.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke

gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.1.4. De verzoekende partij betoogt dat zij op 9 oktober 2024 een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend en een bijlage 19ter ontvangen heeft, zoals de verwerende partij in het bestreden bevel ook stelde, dat in het bestreden bevel wordt vermeld dat deze aanvraag negatief werd afgesloten op 6 november 2024 en dat de verwerende partij in het bestreden bevel de argumenten aanhaalt met betrekking tot deze afwijzing. Zij citeert in dit verband motieven van het bestreden bevel, met name als volgt:

“U weigerde de vragenlijst hoorrecht in te vullen. U legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoon hoe u invulling geeft aan het gezins-en/of familieleven met uw dochter, noch wordt aangetoond dat u een sterke band zou hebben met uw dochter. U toont niet aan of u bijdraagt aan het onderhoud van uw dochter, of u deelt in de beslissingen over haar opvoeding. Uw dochter woont vanaf haar geboorte en onafgebroken bij de moeder. U woont reeds sinds 03.07.2015 niet meer (officieel) op hetzelfde adres als uw dochter, sinds november 2016 verblijft u ononderbroken in detentie. Er kan aangenomen worden dat mevrouw Y., G. (...) reeds vele jaren de voornaamste zorgdrager van M, N.K. (...) is. Uit het dossier blijkt niet dat uw dochter u, sinds uw opsluiting in de gevangenis, is komen bezoeken. Uit de lijst bewegingen van de gevangenis blijkt dat u nooit een uitgaansvergunning of penitentiair verlof genoot. U legt geen stukken voor waaruit blijkt dat u regelmatig contact onderhoudt met uw dochter.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft niet hetzelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft. Uit niks blijkt dat dergelijk contact niet mogelijk zou zijn. Uit het vonnis van de SURB Brussel tot afwijzing van het Electronisch Toezicht d.d. 06.05.2024 blijkt dat uw raadsman om uitgaansvergunningen voor u verzocht, omdat u opnieuw verblijfsrecht wenste te bekomen op basis van gezinshereniging met uw minderjarige dochter. Voor de procedure was het vereist dat een aantal administratieve stappen gezet zouden worden, zoals het openen van een bankrekening door u, er diende namelijk een geldelijke tussenkomst te zijn. Financiële steun kan u desgewenst ook vanuit het buitenland geven. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat de belangen van uw dochter effectief geschaad zouden worden door uw verwijdering van het grondgebied.”

Uit niets blijkt dat voornoemde motieven “argumenten (...) met betrekking tot (voornoemde) (...) afwijzing” zijn. Uit de motieven van het bestreden bevel blijkt immers dat de verzoekende partij naar aanleiding van het thans bestreden bevel op 13 september 2024 (opnieuw) werd gehoord in de gevangenis van Leuven Centraal, dat zij echter haar medewerking weigerde en weigerde de vragenlijst hoorrecht in te vullen. Op grond daarvan heeft de verwerende partij voornoemde motieven van het thans bestreden bevel ontwikkeld, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. De loutere vaststelling dat in de weigeringsbeslissing van 6 november 2024, die zich in het administratief dossier bevindt, eveneens wordt verwezen naar het horen van de verzoekende partij op 13 september 2024 in de gevangenis van Leuven Centraal doet hieraan geen afbreuk. Voorts toont de verzoekende partij niet aan waarom argumenten die werden aangehaald in de beslissing tot afwijzing van de aanvraag gezinshereniging niet opnieuw zouden kunnen worden aangehaald in het kader van de eerste bestreden beslissing waar geoordeeld wordt over de belangen van de minderjarige dochter, in functie van wie de voormelde aanvraag gezinshereniging werd

ingediend. Door te stellen dat het bestreden bevel haaks staat op de bepalingen inzake gezinshereniging, waarbij de verzoekende partij deze stelling overigens geenszins nader toelicht, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij voornoemde motieven. Evenmin toont zij hiermee aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Met het betoog dat zij moet vaststellen dat ingevolge de afgeleverde bijlage 19ter zij drie maanden de tijd heeft om de nodige documenten in te dienen, dat de verwerende partij, door op 6 november 2024 reeds te beslissen dat zij onvoldoende documenten ter staving van haar aanvraag heeft, vooruit loopt op de te nemen beslissing, dat dit een onzorgvuldig handelen is en de materiële motiveringsplicht schendt, dat het immers niet valt in te zien waarom, enkel en alleen op basis van de aanvraag zelf, de verwerende partij de beslissing tot weigering van de aanvraag kan nemen, dat de weigering een facultatief karakter heeft, dat artikel 43, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid de minister of zijn gemachtigde haar verblijf kan weigeren, dat de verwerende partij nalaat aan te duiden waarom moet overgegaan worden tot weigering en bijgevolg de materiële motiveringsplicht schendt, dat het niet is omdat zij voldoet aan de voorwaarden tot weigering, zoals meer concreet beschreven in artikel 45 van de Vreemdelingenwet, dat daaruit per definitie volgt dat tot een weigering moet overgegaan worden, dat het voldoen aan de bepalingen van de artikelen 43, §2 en 45 van de Vreemdelingenwet een noodzakelijke voorwaarde is opdat de weigering – indien ze wordt genomen – rechtsgeldig zou zijn, maar dat indien daaraan voldaan is – zoals de verwerende partij tracht aan te tonen – hieruit niet automatisch een weigering volgt, dat dat juist het facultatief karakter is en dat de verwerende partij daartoe zal moeten aantonen waarom de weigering toch werd genomen, levert de verzoekende partij kritiek op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 6 november 2024, die thans niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. Voornoemd betoog van de verzoekende partij is *in casu* dan ook niet dienstig. Als de verzoekende partij voornoemd betoog wou doen gelden, kwam het haar toe om tijdig een beroep tegen de weigeringsbeslissing van 6 november 2024 in te dienen bij de Raad. Uit informatie waarover de Raad beschikt, blijkt niet dat een dergelijk beroep aanhangig werd gemaakt.

Waar de verzoekende partij, betreffende het verzamelen van de nodige documenten ter staving van haar aanvraag gezinshereniging, nog stelt dat het bestreden bevel het haar totaal onmogelijk maakt om ondersteunende stukken in te zamelen, gaat zij eraan voorbij dat het bestreden bevel dateert van na de weigeringsbeslissing, zodat de procedure inzake de aanvraag reeds afgerond was en aldus de eerste bestreden beslissing niet kan worden geacht een hinderpaal te zijn (geweest) voor het neerleggen van ondersteunde stukken in die voormelde procedure. Het betoog van de verzoekende partij is dan ook niet ernstig.

De verzoekende partij betoogt dat zij vanaf betekening dertig dagen de tijd heeft om tegen een weigering van de aanvraag een automatisch schorsend beroep in te dienen, dat deze termijn op dit ogenblik nog niet verstreken is, dat de bestreden beslissing werd genomen binnen de beroepstermijn en dat de verwerende partij minstens had moeten wachten tot het verstrijken van die termijn vooraleer haar beslissing te nemen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat voornoemde weigeringsbeslissing van 6 november 2024 diezelfde dag aan de verzoekende partij werd betekend. Thans blijkt aldus niet dat de beroepstermijn nog niet verstreken is. Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang bij haar kritiek dat de verwerende partij minstens had moeten wachten tot het verstrijken van de beroepstermijn alvorens het bestreden bevel te nemen, nu de weigeringsbeslissing en de betekening ervan dateren van 6 november 2024, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, en niet blijkt dat er tijdens de beroepstermijn, die intussen verstreken is, een beroep werd ingesteld tegen deze beslissing, stelt de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad. De Raad wijst erop dat het belang niet alleen dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, maar het ook nog dient te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Nu de weigeringsbeslissing en de betekening ervan dateren van 6 november 2024 en niet blijkt dat er een beroep tegen deze beslissing werd ingesteld, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij thans niet langer belang heeft bij voornoemde grieven.

4.1.5. Met haar betoog maakt de verzoekende partij een schending van de door haar in haar eerste en tweede middel geschonden geachte wettelijke bepalingen niet aannemelijk. Evenmin maakt zij met voormeld betoog een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en/of het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

4.1.6. De Raad stelt vast dat het bestreden bevel genomen is op grond van de artikelen 7, eerste lid, 3° en 13°; 43, §1, 2° en 44ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

[...]

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. [...].”

Artikel 44ter van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1. Wanneer een burger van de Unie of zijn familielid niet of niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven, kan de minister of zijn gemachtigde hem, met toepassing van artikel 7, eerste lid, een bevel geven om het grondgebied te verlaten.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of

2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.

De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde.”

Artikel 7, eerste lid, 3° en 13° van de Vreemdelingenwet stelt vervolgens:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
(...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf”.

In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) toe dat het begrip ‘openbare orde’ hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ 13 september 2016, C-166/14, Rendon Marin, pt. 83).

Zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert, volstaat de algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen op zich niet om beperkende maatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde mogen uitsluitend zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61).

Het komt de (gemachtigde van de) staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een verwijderingsmaatregel kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te beoordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico op recidive kan omvatten. Verweerder moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij dient te worden opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

4.1.7. Het door de verzoekende partij bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunt op de hierboven aangehaalde wetsbepalingen en op de vaststelling dat haar gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De verwerende partij motiveert hierover in het bestreden bevel als volgt:

“De Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeelde u op 30.06.2015 tot een werkstraf van 75 uur (bij niet-naleving een vervangende gevangenisstraf van 9 maanden) daar u zich schuldig had gemaakt aan heling (7 feiten). Deze feiten pleegde u op 10.10.2012.

Op 29.11.2016 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van mensenhandel, verkrachting op een minderjarige boven de 16 jaar.

Het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeelde u op 27.09.2017 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden en verklaarde u ontzet uit de rechten voorzien in artikel 31, lid 1 van het Strafwetboek voor de duur van 5 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan mensenhandel, zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over haar met als doel deze persoon misdrijven te laten plegen die bedoeld worden in de artikelen 379, 380 §1 en §4 en 383 bis §1 Sw., waarbij haar toestemming met de voorgenomen of daadwerkelijke uitbuiting van geen belang was, ten einde eens anders driften te voldoen, een meerderjarige te werven, mee te nemen, weg te brengen of bij zich te houden, met het oog op het plegen van ontucht of prostitutie, door misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin een persoon verkeerde ten gevolge van een onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokkenpersoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken; aan mensenhandel zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over haar met als doel de uitbuiting van prostitutie of andere vormen van seksuele uitbuiting van deze persoon, waarbij haar toestemming met de voorgenomen of daadwerkelijke uitbuiting van geen belang was, door misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin een persoon verkeerde ten gevolge van een onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken. Deze feiten pleegde u tussen 11.11.2012 en 01.03.2014,meermaals, op niet nader bepaalde data.

Het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeelde u op 08.02.2018 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar en verklaarde u ontzet uit de rechten voorzien in artikel 31, lid 1 en artikel 382 bis van het Strafwetboek voor de duur van 10 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan mensenhandel zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over haar, met als doel de uitbuiting van prostitutie of andere vormen van seksuele uitbuiting van deze persoon, waarbij haar toestemming met de voorgenomen of daadwerkelijke uitbuiting van geen belang was, met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd ten opzichte van een minderjarige, door direct of indirect gebruik te maken van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang, met de omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte werd gemaakt, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een criminele organisatie betrof, ongeacht of de schuldige de hoedanigheid van leidend persoon heeft of niet; aan mensenhandel, door de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over haar, met als doel de uitbuiting van prostitutie of andere vormen van seksuele uitbuiting van deze persoon, waarbij haar toestemming met de voorgenomen of daadwerkelijke uitbuiting van geen belang was, door misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin een persoon verkeerde ten gevolge van een onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken, door direct of indirect gebruik te maken van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang, met de omstandigheid dat van die activiteit een gewoonte werd gemaakt, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een criminele organisatie betrof, ongeacht of de schuldige de hoedanigheid van leidend

persoon heeft of niet; aan verkrachting op de persoon van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar, de daad met name opgedrongen zijnde door middel van geweld, dwang of list of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer; aan deel te hebben uitgemaakt van een criminele organisatie, met als oogmerk het plegen van misdaden en wanbedrijven. Deze feiten pleegde u tussen 16.03.2016 en 29.11.2016, meermaals, op niet nader bepaalde data.

De Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeelde u op 22.05.2018 tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel voor een termijn van drie jaar voor een gedeelte van 6 maanden daar u zich schuldig maakte aan vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf verkregen zijn, goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld en inkomsten uit de belegde voordelen te hebben gekocht, te hebben geruild of om niet te hebben ontvangen, te hebben bezit, bewaard of beheerd, te weten de hierna vermelde vermogensvoordelen, ofschoon hij op het ogenblik van de aanvang van deze handelingen, de oorsprong van die zaken kende of moest kennen, ten nadele van 3 slachtoffers (feiten gepleegd op 06.12.2012, 05.12.2012 en 05.12.2012 en aan vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf verkregen zijn, goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld en inkomsten uit de belegde voordelen te hebben gekocht, te hebben geruild of om niet te hebben ontvangen, te hebben bezit, bewaard of beheerd, te weten de hierna vermelde vermogensvoordelen, ofschoon hij op het ogenblik van de aanvang van deze handelingen, de oorsprong van die zaken kende of moest kennen en om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks en/of om door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, feiten gepleegd op 06.12.2012, in meerdere keren).

+++

Op 27.09.2017 werd u voor de eerste keer veroordeeld voor feiten van mensenhandel met als doel de seksuele uitbuiting van een meisje dat in een precare verblijfssituatie verkeerde (feiten gepleegd tussen 11.11.2012 en 01.03.2014). U vond in haar een makkelijk slachtoffer om op een voor u eenvoudige manier aan inkomsten te geraken, namelijk door haar opvang en huisvesting te verlenen, haar te vervoeren naar klanten en dit met als doel de uitbuiting van haar prostitutie. Dergelijke feiten zijn bijzonder ernstig en getuigen van een gebrek aan respect voor de psychische en seksuele integriteit.

Uit het arrest dd. 08.02.2018 (feiten gepleegd tussen 16.03.2016 en 29.11.2016) blijkt dat u deel uitmaakte van een criminele organisatie en onderdak zocht voor Nigeriaanse meisjes die via mensensmokkelaars van Libië naar Europa werden gebracht en hen hielp bij de organisatie van hun prostitutie door het plaatsen van advertenties met de mededeling van uw telefoonnummer, het regelen van afspraken tussen klanten en de prostituees/slachtoffers, het regelen van het vervoer naar de klanten toe, en zo de controle had over deze meisjes, zowel wat werktijden als inkomsten betrof. Bovendien eiste u van de slachtoffers dat ze na hun terugkomst van de klanten nog seksuele betrekkingen met u onderhielden zonder gebruik te maken van een condoom, zoniet zou u hen niet meer willen bijstaan. Het slachtoffer J.F. verbrak de samenwerking met u omwille van deze verplichte seksuele contacten met u. U oefende dwang uit op de slachtoffers door hen enkel te willen helpen mits het afstaan van 50% van hun inkomsten en mits ze gratis en onbeschermd seksuele betrekkingen met u onderhielden.

De ernst van de feiten geven blijk van een volstrekt normloze ingesteldheid en een fundamenteel gebrek aan respect voor de fysische en psychische integriteit van de slachtoffers. U maakte schaamteloos misbruik van de kwetsbare positie waarin de slachtoffers zich bevonden om hieruit munt te slaan zonder stil te staan bij de mogelijke ernstige of verwoestende impact.

Ingevolge de bijzondere zwaarwichtigheid van de feiten die gericht waren op het bekomen van snel en illegaal voordeel, het herhaaldelijk karakter en het gegeven dat u geweld of bedreiging niet schuwt, wordt geconcludeerd dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Op 12.07.2018 werd uw recht op verblijf gelet op de zwaarwichtigheid van de door u gepleegde feiten en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering, die een bedreiging uitmaakt voor de openbare veiligheid, de openbare rust, het veiligheidsgevoel en het sociale bewustzijn beëindigd op basis van artikel 44bis§1. Deze beslissing werd op 13.07.2018 aan u betekend in de gevangenis te Antwerpen. Op 08.08.2018 diende u bij de RVV een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 12.07.2018 te vorderen. Op 04.12.2018 werd het beroep tot nietigverklaring d.d. 08.08.2018 door de RVV verworpen. U maakt dus het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Op 06.02.2023 werd u gesproken in de Centrale gevangenis van Leuven. U was echter verontwaardigd dat de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) u wilde spreken omdat u onschuldig was. Verder verklaarde u dat u en uw advocaat een dossier aan het voorbereiden waren dat uw onschuld moest bewijzen. Op 13.09.2024 werd u opnieuw gesproken in de centrale gevangenis van Leuven. U wenste het gesprek niet verder te zetten. U wenste het formulier hoorrecht niet in te vullen, noch te ondertekenen.

Uit niks blijkt dat het recidivegevaar sinds de beëindiging van uw recht op verblijf geweken is en u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen indien u langer in België zou blijven. Temeer nu blijkt dat u ook uw onschuld blijft volhouden en er bijgevolg een totaal gebrek aan schuldinzicht is. Uit het vonnis van de Strafvolltrekingsrechtbank (SURB) van 06.05.2024 m.b.t. de afwijzing van uw verzoek tot Elektronisch

Toezicht (E.T.) blijkt immers ondermeer het volgende: “De psychosociale dienst (PSD) vermeldt in haar verslag dat het gelet op de taalbarrière niet mogelijk was om een uitgebreid persoonlijkheidsonderzoek te doen. Op basis van klinische indrukken weerhoudt de PSD een antisociale persoonlijkheidsstijl. In haar verslag deelt de PSD mee dat de heer M. (...) op een erg “ik-gerichte manier” in het leven lijkt te staan en dat hij durft te manipuleren om te bekomen wat hij wilt. Er wordt aangegeven dat zijn houding ten aanzien van de slachtoffers mogelijk wijst op een antisociale problematiek. De PSD geeft aan dat hij de feiten externaliseert en minimaliseert. Omwille van het ontkennen van de feiten was het volgens de PSD moeilijk om gefundeerde criminogenese en risicotaxatie op te stellen. Er wordt door de PSD aangegeven dat op basis van de gepleegde feiten en het verhaal van de heer M. (...), de seksuele feiten geen op zichzelf staand gegeven lijken te zijn. Ze dienen gekaderd te worden binnen het (grotere) geheel van mensenhandel en prostitutie, aldus de PSD. Er wordt voorts geen seksuele problematiek of deviante voorkeur weerhouden. De PSD vermeldt dat de feiten vermoedelijk gepleegd werden vanuit een criminele, antisociale ingesteldheid en omwille van opportunistische redenen. De heer M. (...) zag zijn slachtoffers als een bron van inkomsten en plezier, en beschouwde het als een normaal gegeven dat ze seksuele betrekkingen met hem onderhielden, zo wordt gepreciseerd. Hij bevond zich in een machtspositie en maakte daar misbruik van om zaken gedaan te krijgen van zijn slachtoffers.” Op basis van uw strafrechtelijk verleden, in het bijzonder het gegeven dat u ondanks eerdere veroordelingen nieuwe misdrijven pleegde, besloot de SURB tot een aanwezig risico op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten. Een risico op recidive kan niet uitgesloten worden. Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstige reële en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Er wordt immers geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen.”

4.1.8. De verzoekende partij stelt dat er volgens de verwerende partij sprake is van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die één van de fundamentele belangen van de samenleving aantast, dat dit standpunt onvoldoende gemotiveerd is en ten dele zelfs berust op onjuiste aannames en dat de verwerende partij niet duidt waaruit nu precies dat actueel karakter blijkt.

De Raad herhaalt dat het de verwerende partij toekomt om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten, dat zij haar besluit moet baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat zij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier, “dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29), dat in deze zin ook het EHRM geoordeeld heeft dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen. Uit het bestreden bevel blijkt duidelijk waarom de verzoekende partij actueel geacht wordt een gevaar voor de openbare orde te vormen. Zo wordt er in het bestreden bevel gewezen op de ernst van de feiten (waaronder mensenhandel) waarvoor de verzoekende partij werd veroordeeld en wordt er concreet gesteld dat ingevolge de bijzondere zwaarwichtigheid van de feiten die gericht waren op het bekomen van snel en illegaal voordeel, het herhaaldelijk karakter en het gegeven dat de verzoekende partij geweld of bedreiging niet schuwt, geconcludeerd wordt dat zij een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Er wordt tevens in het kader van het oordeel naar het toekomstig gedrag van de verzoekende partij verder gemotiveerd dat uit niets blijkt dat het recidivegevaar sinds de beëindiging van haar recht op verblijf – omwille van de zwaarwichtigheid van de door haar gepleegde feiten en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering, die een bedreiging uitmaakt voor de openbare veiligheid, de openbare rust, het veiligheidsgevoel en het sociale bewustzijn – is geweken en zij niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen indien zij langer in België zou blijven, te meer nu blijkt dat zij ook haar onschuld blijft volhouden en er bijgevolg een totaal gebrek aan schuldinzicht is. Hierbij wordt gewezen op vaststellingen uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank (hierna: de SURB) van 6 mei 2024, met name dat de verzoekende partij een antisociale persoonlijkheidsstijl heeft, dat zij de gepleegde feiten externaliseert en minimaliseert, dat het omwille van het ontkennen van de feiten moeilijk is om een gefundeerde criminogenese en risicotaxatie op te stellen, dat de PSD vermeldt dat de feiten vermoedelijk gepleegd werden vanuit een criminele, antisociale ingesteldheid en omwille van opportunistische redenen. De verwerende partij benadrukt dat de SURB op basis van het strafrechtelijk verleden van de verzoekende partij, in het bijzonder het gegeven dat zij ondanks eerdere veroordelingen, nieuwe misdrijven pleegde, besloot op een aanwezig risico op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten. De verwerende partij heeft aldus in haar beslissing een inschatting gemaakt van het toekomstig gedrag en dit aan de hand van objectieve elementen die voorlagen op het ogenblik van het nemen van het bestreden bevel. Door louter te stellen dat de neiging om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen niet is aangetoond, maakt de verzoekende partij dit, mede gelet op voornoemde motieven, geenszins concreet aannemelijk. Zij toont niet aan de verwerende partij *in casu* op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat haar gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving

vormt. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij niet duidt waaruit nu precies dat actueel karakter blijkt, dat de enige grond voor het bestreden bevel bestaat in de opgelopen veroordelingen en dat de verwerende partij de actuele bedreiging louter met een stijlformule motiveert, beter gezegd dus niet motiveert. Immers heeft de verwerende partij bij de beoordeling van het actueel karakter van het gevaar dat zij voor de openbare orde vormt niet alleen gewezen op de concrete veroordelingen die de verzoekende partij voor de door haar gepleegde feiten heeft opgelopen, doch ook op de bijzondere zwaarwichtigheid van deze feiten die gericht waren op het bekomen van snel en illegaal voordeel, op het herhaaldelijk karakter van deze feiten, op het feit dat zij geweld of bedreiging niet schuwt en haar onschuld blijft volhouden, en op een totaal gebrek aan schuldinzicht. De verwerende partij heeft rekening gehouden met de concrete gegevens die voorlagen, eigen aan de situatie van de verzoekende partij. Er blijkt aldus niet dat het *in casu* gaat om een "stijlformule" of dat een concrete motivatie omtrent het actueel karakter van het gevaar ontbreekt. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt niet dat de verwerende partij zo maar aanneemt dat er een kans op recidive bestaat. Uit voornoemde motieven blijkt dat de verwerende partij wel degelijk is nagegaan of deze kans op recidive "vandaag reëel is".

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij stelt dat de feiten ernstig zijn en het gevaar op recidive blijft bestaan, dat de verwerende partij daarvoor verwijst naar het vonnis van de SURB van 6 mei 2024 waarin een samenvatting wordt gegeven van het standpunt van de PSD, dat de verwerende partij vergeet om volgende paragraaf uit het vonnis van de SURB te vermelden: *"Het risico op een herval in seksuele delicten wordt door de PSD klein genoemd. Echter, indien de heer M. (...) zich opnieuw zou inlaten met een criminele organisatie die zich richt op mensenhandel met het oog op seksuele uitbuiting, vergroot dit het risico, zo wordt aangegeven in het psychosociaal verslag. Er wordt voorts vermeld dat een gespecialiseerde behandeling inzake seksueel grensoverschrijdend gedrag niet nodig wordt geacht. Een legaal pro-sociaal netwerk en het inperken van de drang naar het verwerven van illegale vermogensvoordelen via een legale tewerkstelling, worden factoren genoemd om rekening mee te houden bij het uitwerken van een reclassering"*, dat de verwerende partij het vonnis van de SURB verkeerd leest in die zin dat het verzoek tot elektronisch toezicht niet werd geweigerd omwille van het recidiverisico maar wel omwille van het feit dat er geen reclasseringsplan voorlag dat dit risico kon inperken, dat dit reclasseringsplan niet voorlag omdat, op het ogenblik van de SURB, zij geen legaal verblijf had in België en bijgevolg ook niet kon tewerkgesteld worden en die tewerkstelling voor de SURB juist een essentieel element is om recidiverisico in te perken, merkt de Raad op dat de verzoekende partij met haar betoog zelf erkent dat het risico op recidive er is en moet ingeperkt worden. De verzoekende partij toont met de verwijzing naar een paragraaf uit het vonnis van de SURB en haar betoog hieromtrent niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om, onder verwijzing naar het vonnis van de SURB van 6 mei 2024 met betrekking tot de afwijzing van haar verzoek tot elektronisch toezicht, te stellen dat uit niets blijkt dat het recidivegevaar sinds de beëindiging van haar recht op verblijf geweken is en zij niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen indien zij langer in België zou blijven, temeer nu blijkt dat zij ook haar onschuld blijft volhouden en er bijgevolg een totaal gebrek aan schuldinzicht is, dat op basis van haar strafrechtelijk verleden, in het bijzonder het gegeven dat zij ondanks eerdere veroordelingen nieuwe misdrijven pleegde, de SURB besloot tot een aanwezig risico op het plegen van nieuwe ernstige feiten, dat een risico op recidive niet kan uitgesloten worden, dat enige verbetering in haar persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstige reële en actueel gevaar dat zij vormt voor de openbare orde niet kan worden vastgesteld.

Waar de verzoekende partij in dit verband nog stelt dat ook rekening moet gehouden worden met de blijkbaar moeizaam lopende communicatie (met de PSD), wat maakt dat enkel een klinische beoordeling kon gemaakt worden, merkt de Raad vooreerst op dat hiernaar wordt verwezen in het bestreden bevel. De verzoekende partij laat na concreet toe te lichten op welke wijze de verwerende partij bij het nemen van het bestreden bevel verder nog gehouden was rekening te houden met de blijkbaar moeizaam lopende communicatie met de PSD, waardoor enkel een klinische beoordeling gemaakt kon worden. De verzoekende partij toont ook niet aan dat deze blijkbaar moeizaam lopende communicatie met de PSD, waardoor enkel een klinische beoordeling gemaakt kon worden gemaakt, een ander licht zou kunnen werpen op het motief dat haar gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

De verzoekende partij betoogt dat stellen, zoals de verwerende partij dit doet, dat zij geen enkel document heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen, niet alleen een voorwaarde toevoegen aan de wettelijke bepalingen is maar een onmogelijke voorwaarde in die zin dat zij niet inziet welke (forensische) arts een dergelijk document zou kunnen/willen/durven opmaken, dat hooguit wordt gewerkt met oordelen in de zin waarschijnlijk, miniem, zeer waarschijnlijk en dergelijke meer, dat risicotaxatie of risico-evaluatie immers geen evidente kwestie is, dat in de forensische diagnostiek de inschatting hoe waarschijnlijk het is dat een veroordeelde in de toekomst opnieuw misdrijven zal plegen of met andere woorden het taxeren van de kans op terugval in delictueel gedrag zo een uiterst moeilijke

opdracht is. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij uitgaat van een verkeerde lezing van voornoemd motief. De verwerende partij doelt met het motief *“Er wordt immers geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen.”* op het feit dat er geen documenten worden voorgelegd waaruit elementen blijken waardoor anders zou moeten of kunnen geoordeeld worden over het gevaar voor de openbare orde. De verwerende partij voegt in die zin, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, geen voorwaarde toe aan de wettelijke bepalingen noch blijkt dat zij een onmogelijke voorwaarde stelt. Het betoog van de verzoekende partij over risicotaxatie of risico-evaluatie is in die zin dan ook niet dienstig.

De verzoekende partij stelt dat hoe dan ook niet volstaan kan worden met de loutere aanname dat omwille van feiten uit het verleden er in de toekomst ook een grote kans op hervat zal bestaan, maar gaat er met haar betoog aan voorbij dat er niet alleen wordt gewezen op de door haar gepleegde feiten uit het verleden, doch ook op de bijzondere zwaarwichtigheid van deze feiten die gericht waren op het bekomen van snel en illegaal voordeel, op het herhaaldelijk karakter van deze feiten, op het feit dat zij geweld of bedreiging niet schuwt en haar onschuld blijft volhouden, en op een totaal gebrek aan schuldinzicht. Met haar betoog toont zij niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om in het bestreden bevel te stellen dat haar gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Waar de verzoekende partij stelt dat de redenering van de verwerende partij de typische redenering is dat de pleger van een misdrijf een *“homo economicus”* is die slechts besluit tot het plegen van het misdrijf na een zorgvuldig analyse van kosten en baten, kan de Raad slechts vaststellen dat nergens uit blijkt dat de verwerende partij die redenering maakt. Het betoog van de verzoekende partij dat dit meestal een fictie is, in *in casu* dan ook niet dienstig. In zoverre dit betoog zou gericht zijn op het oordeel dat de door de verzoekende partij gepleegde feiten gericht waren op het bekomen van snel en illegaal voordeel, verduidelijkt de verzoekende partij met haar betoog niet – en ziet de Raad niet in – waarom dit oordeel kennelijk onredelijk of foutief zou zijn of waarom dit oordeel niet kan bijdragen tot de conclusie dat de verzoekende partij een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde.

De verzoekende partij stelt dat zij het referentiekader niet kent dat de verwerende partij hanteert, dat het ook niet blijkt uit het dossier, dat het immers gaat omtrent het actueel risico dat zij vormt, dat dit niet kan afgedaan worden met “gevaar voor openbare orde” zonder dat zij daaromtrent enig ‘onderzoek’ door de verwerende partij heeft ondergaan. De verzoekende partij toont niet aan op grond waarvan de verwerende partij gehouden was haar enig ‘onderzoek’ te laten ondergaan. De verzoekende partij stelt immers terecht dat de verwerende partij een ‘ander referentiekader’ kan en mag hanteren. *In casu* heeft de verwerende partij een eigen onderzoek gevoerd omtrent het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde dat uitgaat van de verzoekende partij, waarbij zij zich hiervoor enerzijds heeft gesteund op de gegevens van het administratief dossier en anderzijds is overgegaan tot (een poging tot) horen van de verzoekende partij – waarbij de verzoekende partij meermaals werd gesproken en werd verzocht het formulier hoorrecht in te vullen – en is zij op basis van concrete vaststellingen, die worden weergegeven in het bestreden bevel, gekomen tot het besluit dat het gedrag van de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De verzoekende partij licht met haar betoog dat omtrent het gevaar voor de openbare orde zij niet enig onderzoek door de verwerende partij heeft ondergaan, niet toe welk bijkomend ‘onderzoek’ de verwerende partij nog gehouden was te voeren. Daar het bestreden bevel aan de verzoekende partij werd betekend, kon de verzoekende partij voorts kennis nemen van de concrete vaststellingen waarop de verwerende partij voornoemd besluit stoelt. De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat zij het referentiekader dat de verwerende partij hanteert niet kent, minstens weerlegt of ontkracht zij met dit betoog het motief dat haar gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving niet.

4.1.9. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het bestreden bevel onvoldoende gemotiveerd is of *“ten dele zelfs berust op onjuiste aannames”*.

4.1.10. Waar de verzoekende partij stelt dat de neiging om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen nog steeds moet bestaan op het ogenblik dat de maatregel wordt genomen, kan zij worden gevolgd. Uit de motieven van het bestreden bevel blijkt dat de verwerende partij dit heeft onderzocht en heeft geoordeeld dat het gedrag van de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van het bestreden bevel een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Met haar betoog weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij deze vaststelling. Waar de verzoekende partij verder stelt dat de neiging om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen nog steeds moet bestaan, indien de maatregel wordt onderworpen aan een rechterlijke controle, wanneer de rechter deze maatregel toetst, en de bedreiging bijgevolg dient te bestaan op het moment van de effectieve uitvoering van de maatregel, dat wanneer de

rechter over de maatregel moet oordelen, deze daarom rekening dient te houden met feiten die dateren van na de beslissing, kan zij niet worden gevolgd. De Raad wijst er op dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op het bestreden bevel kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94). De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur en kan geen rekening houden met feiten die dateren van na de bestreden beslissing.

4.1.11. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (*cf.* RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

4.1.12. Wat het familie- en gezinsleven van de verzoekende partij betreft, motiveerde de verwerende partij in het bestreden bevel in het licht van artikel 8 van het EVRM als volgt:

"Naar aanleiding van de beëindiging van uw verblijfsrecht, werd u op 30.03.2018 gehoord door een terugkeerbegeleider van de DVZ. U vulde de vragenlijst in op 30.04.2018. Met alle elementen die u naar aanleiding van de beslissing tot beëindiging van uw verblijfsrecht aangebracht heeft, werd rekening gehouden bij de beslissing d.d. 12.07.2018.

--

Op 06.02.2023 werd u gesproken in de gevangenis van Leuven Centraal ter opvolging van uw dossier. Gezien u niet aanspreekbaar was over een terugkeer naar Nigeria, werd het gesprek afgerond. Naar aanleiding van onderhavige beslissing werd u op 13.09.2024 opnieuw gehoord in de gevangenis van Leuven Centraal. U weigerde echter uw medewerking en weigerde de vragenlijst hoorrecht in te vullen. Aldus liet u op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die uw dossier kenmerken toen u de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor uw belangen op te komen en uw standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Op 28.02.2009 bent u te Kaduna-Noord (Nigeria) in het huwelijk getreden met Y., G. (...) dossier blijkt dat jullie op 11.04.2019 uit de echt gescheiden zijn (uitspraak door de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout, overgeschreven op 01.07.2019 te G. (...)). Een schending van artikel 8 van het EVRM met mevrouw is niet aannemelijk.

Uit deze relatie werd een dochter geboren, namelijk M., N.K. (...) (geboren te G. (...) op (...)2010, Belg geworden op 14.01.2015). Op 09.10.2024 diende u een aanvraag gezinshereniging in in functie van uw minderjarige dochter M., N.K. (...). Deze aanvraag werd negatief afgesloten op 06.11.2024.

U weigerde de vragenlijst hoorrecht in te vullen. U legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoont hoe u invulling geeft aan het gezins-en/of familieleven met uw dochter, noch wordt aangetoond dat u een sterke band zou hebben met uw dochter. U toont niet aan of u bijdraagt aan het onderhoud van uw dochter, of u deelt in de beslissingen over haar opvoeding. Uw dochter woont vanaf haar geboorte en onafgebroken bij de moeder. U woont reeds sinds 03.07.2015 niet meer (officieel) op hetzelfde adres als uw dochter, sinds november 2016 verblijft u ononderbroken in detentie. Er kan aangenomen worden dat mevrouw Y., G. (...) reeds vele jaren de voornaamste zorgdrager van M., N.K. (...) is. Uit het dossier blijkt niet dat uw dochter u, sinds uw opsluiting in de gevangenis, is komen bezoeken. Uit de lijst bewegingen van de gevangenis blijkt dat u nooit een uitgaansvergunning of penitentiair verlof genoot. U legt geen stukken voor waaruit blijkt dat u regelmatig contact onderhoudt met uw dochter.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft niet hetzelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft. Uit niks blijkt dat dergelijk contact niet mogelijk zou zijn. Uit het vonnis van de SURB Brussel tot afwijzing van het Electronisch Toezicht d.d. 06.05.2024 blijkt dat uw raadsman om uitgaansvergunningen voor u verzocht, omdat u opnieuw verblijfsrecht wenste te bekomen op basis van gezinshereniging met uw minderjarige dochter. Voor de procedure was het vereist dat een aantal administratieve stappen gezet zouden worden, zoals het openen van een bankrekening door u, er diende namelijk een geldelijke tussenkomst te zijn. Financiële steun kan u desgewenst ook vanuit het buitenland geven. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat de belangen van uw dochter effectief geschaad zouden worden door uw verwijdering van het grondgebied.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM heeft ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). U kan, mits zij dat wenst, het contact met uw dochter onderhouden middels de moderne communicatiemiddelen en middels (korte) bezoeken aan u in het land waar u zich zou vestigen.

Voor de volledigheid dient opgemerkt te worden dat u in de gevangenis zeer sporadisch bezoek krijgt van M., P. (...). Hij staat in de bezoekerslijst vermeld als uw broer. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. U toont echter niet aan dat u afhankelijk zou zijn van uw broer noch blijkt dit uit uw administratief dossier. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd met uw broer."

Betreffende het motief dat er geen enkel stuk voorligt waaruit blijkt dat de belangen van de minderjarige dochter zouden geschaad zijn door een verwijdering van het grondgebied, stelt de verzoekende partij dat zij gewoonweg niet de kans heeft gekregen om de nodige documenten in te zamelen en het nodige te doen om haar aanvraag te documenteren. De Raad herhaalt vooreerst dat de weigering van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 6 november 2024, die het antwoord vormt op de aanvraag waarnaar de verzoekende partij verwijst, thans niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij met haar betoog voorbij gaat aan de motieven van het bestreden bevel waarin wordt gesteld dat zij naar aanleiding van de beëindiging van haar verblijfsrecht op 30 maart 2018 werd gehoord door een terugkeerbegeleider van de DVZ, dat zij de vragenlijst op 30 april 2018 invulde, dat met alle elementen die zij naar aanleiding van de beslissing tot beëindiging van haar verblijfsrecht heeft aangebracht, rekening werd gehouden bij de beslissing van 12 juli 2018, dat zij op 6 februari 2023 werd gesproken in de gevangenis van Leuven Centraal ter opvolging van haar dossier, dat gezien zij niet aanspreekbaar was over een terugkeer naar Nigeria, het gesprek werd afgerond, dat naar aanleiding van onderhavige beslissing zij op 13 september 2024 opnieuw werd gehoord in de gevangenis van Leuven Centraal, dat zij echter haar medewerking weigerde en weigerde de vragenlijst hoorrecht in te vullen, dat zij aldus op eigen initiatief naliet de administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die haar dossier kenmerken toen zij de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor haar belangen op te komen en haar standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Met haar betoog weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij deze motieven. Zij toont niet aan dat voornoemde motieven *in casu* foutief,

onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geenszins toelicht welke documenten die betrekking kunnen hebben op de beoordeling van de belangen van haar minderjarige dochter zij had wensen aan te brengen, nog minder deze voorlegt, zodat niet blijkt welk belang de verzoekende partij heeft bij dit betoog.

Waar de verzoekende partij in dit verband nog wijst op een gezamenlijke opvoeding, wat niet lukt op afstand, merkt de Raad op dat uit niets blijkt dat de verzoekende partij betrokken is bij de opvoeding van haar minderjarig kind. De verzoekende partij betwist, minstens weerlegt of ontkracht, de motieven van het bestreden bevel niet waarin wordt gesteld dat zij geen enkel bewijsstuk voorlegt dat aantoont hoe zij invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met haar dochter, dat niet wordt aangetoond dat zij een sterke band zou hebben met haar dochter, dat zij niet aantoont of zij bijdraagt aan het onderhoud van haar dochter, of zij deelt in de beslissingen over haar opvoeding, dat haar dochter vanaf haar geboorte en onafgebroken bij de moeder woont, dat zij reeds sinds 3 juli 2015 niet meer (officieel) op hetzelfde adres als haar dochter woont, dat zij sinds november 2016 ononderbroken in detentie verblijft, dat er kan aangenomen worden dat mevrouw Y., G. reeds vele jaren de voornaamste zorgdrager van M., N.K. is, dat uit het dossier niet blijkt dat haar dochter haar, sinds haar opsluiting in de gevangenis, is komen bezoeken, dat uit de lijst bewegingen van de gevangenis blijkt dat zij nooit een uitgaansvergunning of penitentiair verlof genoot, dat zij geen stukken voorlegt waaruit blijkt dat zij regelmatig contact onderhoudt met haar dochter. Nu er geen sprake is van gezamenlijk opvoeding, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet concreet aannemelijk, is het betoog dat een gezamenlijke opvoeding niet lukt op afstand *in casu* niet dienstig.

De verzoekende partij stelt op algemene wijze dat het belang van het kind eerst komt maar weerlegt noch ontkracht daarmee de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld:

“De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft niet hetzelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft. Uit niks blijkt dat dergelijk contact niet mogelijk zou zijn. Uit het vonnis van de SURB Brussel tot afwijzing van het Electronisch Toezicht d.d. 06.05.2024 blijkt dat uw raadsman om uitgaansvergunningen voor u verzocht, omdat u opnieuw verblijfsrecht wenste te bekomen op basis van gezinshereniging met uw minderjarige dochter. Voor de procedure was het vereist dat een aantal administratieve stappen gezet zouden worden, zoals het openen van een bankrekening door u, er diende namelijk een geldelijke tussenkomst te zijn. Financiële steun kan u desgewenst ook vanuit het buitenland geven. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat de belangen van uw dochter effectief geschaad zouden worden door uw verwijdering van het grondgebied.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM heeft ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). U kan, mits zij dat wenst, het contact met uw dochter onderhouden middels de moderne communicatiemiddelen en middels (korte) bezoeken aan u in het land waar u zich zou vestigen.”

4.1.13. Voorts wordt betreffende het privéleven van de verzoekende partij in het bestreden bevel in het licht van artikel 8 van het EVRM gemotiveerd als volgt:

“U verklaarde dat u sinds 02.06.2010 in België verblijft. Er kan dus worden gesteld dat u op 27-jarige leeftijd in België bent komen wonen. Inmiddels bent u 41 jaar. Uit niks is gebleken dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Daarenboven werd u 4 keer veroordeeld voor ernstige misdrijven. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. U zit sinds 28.11.2016 ononderbroken in de gevangenis en uw strafeinde is voorzien voor 11.11.2024.

Het gegeven dat u gewerkt heeft in België doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De vaardigheden die u tijdens uw opleidingen en tijdens uw werk in België hebt opgepikt, zullen u wellicht ook elders van pas kunnen komen. U verklaarde dat u reeds in uw land van herkomst heeft gewerkt als kapper. Ook deze vaardigheid zal u wellicht van pas komen en uw kansen op de arbeidsmarkt enkel positief beïnvloeden.

Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met Nigeria. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U gaf eerder trouwens zelf aan dat u nog familie had in Nigeria en u spreekt de taal. Er kan aangenomen worden dat u een sociaal vangnet heeft in Nigeria dat u kan helpen bij het opbouwen van uw leven aldaar. Er is geen indicatie gevonden dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor u om u in Nigeria te vestigen. Uw leeftijd (momenteel 41 jaar) laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden in uw levensonderhoud te voorzien.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is hoe dan ook niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Welnu, de inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten."

De verzoekende partij voert aan dat de beslissingen om redenen van openbare orde ten aanzien van Unieburgers en hun familieleden moeten genomen worden in overeenstemming met het evenredigheidsbeginsel. De dreiging die uitgaat van het persoonlijk gedrag van een betrokken persoon voor de fundamentele belangen van de samenleving moet worden afgewogen tegen de belangen van de verzoekende partij wat betreft haar privé- en gezinsleven en de gemachtigde moet daarbij nagaan of andere minder vergaande maatregelen mogelijk zijn. Volgens de verzoekende partij moeten de waarborgen tegen verwijdering sterker zijn naarmate de Unieburger en zijn gezinsleden sterker zijn geïntegreerd.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde die afweging wel degelijk heeft gemaakt. Hij is concreet nagegaan of de elementen eigen aan het gezins- of familieleven en privéleven van de verzoekende partij dermate sterk zijn dat, ondanks het ernstig en actueel gevaar dat van verzoekende partij uitgaat, deze elementen alsnog zouden kunnen opwegen tegen dit gevaar en zouden moeten aanleiding geven tot afzien van het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. Wat betreft het gezins- en familieleven kan verwezen worden naar de uiteenzetting *supra*.

Door louter te betogen dat waarborgen tegen verwijdering sterker zijn naarmate de Unieburger en zijn gezinsleden sterker zijn geïntegreerd en dat dit hier duidelijk het geval is, laat de verzoekende partij echter na concreet toe te lichten waarom voornoemde motieven, waarbij rekening wordt gehouden met de integratie van de verzoekende partij doch wordt geoordeeld dat de inmenging in het privéleven als noodzakelijk wordt beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten, *in casu* onevenredig zijn.

4.1.14. Door louter voor te houden dat de "fair balance" door de intrekking van het verblijfsrecht niet aanwezig is, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat de beslissing tot beëindiging van haar verblijf van 12 juli 2018 niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. Het beroep tegen voornoemde beëindigingsbeslissing werd bij arrest nr. 213 469 van de Raad van 4 december 2018 verworpen. De verzoekende partij maakt met haar betoog ook niet concreet aannemelijk dat voornoemde motieven, zoals uiteengezet in punten 4.1.12. en 4.1.13., foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

4.1.15. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet. Evenmin wordt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

4.1.16. Betreffende de aangevoerde schending van de artikelen 3.1, 9.1 en 18.1. van het Kinderrechtenverdrag, volstaat het om te stellen dat dit verdrag geen directe werking heeft zodat de verzoekende partij alleen al om die reden er zich niet met gunstig gevolg op kan beroepen. Ten overvloede kan gewezen worden op wat reeds *supra* gesteld werd over de belangen van het minderjarig kind.

4.1.17. Waar de verzoekende partij tot slot nog verwijst naar rechtspraak van de Raad betreffende een "vernietigde bijlage 20", merkt de Raad vooreerst op dat het thans bestreden bevel geen weigering tot verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) betreft. Verder wijst de Raad erop dat zijn arresten geen precedentenwerking hebben zodat met de loutere verwijzing hiernaar geen onwettigheid wordt aangetoond.

4.1.18. Gelet op het voorgaande blijkt een schending van artikel 43, §1 *iuncto* artikel 45 van de Vreemdelingenwet niet. Evenmin wordt een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

4.1.19. Het eerste en tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4.2. Tot slot ontwikkelt de verzoekende partij, onder punt 3 in haar verzoekschrift, kritiek op het bestreden inreisverbod.

4.2.1. De verzoekende partij zet haar grieven uiteen als volgt:

“26. Het inreisverbod voor 10 jaar voor het grondgebied van België werd genomen op basis van artikel 44nonies Vreemdelingenwet.

Naast een herhalen van de redengeving voor het bevel om het grondgebied te verlaten besluit verwerende partij als volgt:

“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 10 jaar proportioneel.”

27. In de eerste plaats is het niet duidelijk wat bedoeld wordt met ‘betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven’.

Verzoeker had een verblijfsrecht dat werd ingetrokken toen hij in de gevangenis was. Men kan toch moeilijk stellen dat hij aldus, in het kader van zijn strafuitvoering, illegaal in België verbleef. En dus eigenlijk al die jaren constant in overtreding was met de bepalingen van de Vreemdelingenwet? Wat had verzoeker dan moeten doen? Ontvluchten?

Ten tweede herhaalt verzoeker wat in het eerste middel reeds werd toegelicht: er is door verwerende partij onvoldoende nagegaan of verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De enige grond vormen de veroordelingen.”

4.2.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het bestreden inreisverbod inhoudelijk bekritiseert, zodat haar grieven worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.2.3. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan het bestreden inreisverbod werd genomen.

4.2.4. De *in casu* relevante bepalingen van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1.

Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

(...)”

4.2.5. Uit het bestreden inreisverbod blijkt dat een inreisverbod voor tien jaar wordt opgelegd omdat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Omtrent de redenen voor voormelde duur van het inreisverbod wordt besluitend gemotiveerd: *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 10 jaar proportioneel.”*

4.2.6. Nopens het opleggen van een inreisverbod voor de duur van tien jaar heeft de verwerende partij duidelijk aangegeven waarom een termijn van tien jaar wordt opgelegd. Nu de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren is volgens de verwerende partij een inreisverbod van tien jaar proportioneel, gelet op het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van de verzoekende partij en het feit dat zij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt.

De gemachtigde heeft geoordeeld dat een inreisverbod van tien jaar *in casu* proportioneel is. De bewoording van de motivering laat geen twijfel bestaan over de precieze redenen waarom de gemachtigde een inreisverbod van tien jaar *in casu* gepast en proportioneel acht.

4.2.7. Betreffende het motief dat zij niet getwijfeld heeft op illegale wijze in België te verblijven, stelt de verzoekende partij dat zij een verblijfsrecht had dat werd ingetrokken toen zij in de gevangenis was. Zij betoogt dat de verwerende partij toch moeilijk kan stellen dat zij aldus, in het kader van haar strafuitvoering, illegaal in België verbleef en dus eigenlijk al die jaren constant in overtreding was met de bepalingen van de Vreemdelingenwet. Ze stelt in vraag wat zij dan had moeten doen: ontvluchten?

4.2.8. De Raad merkt op dat het betoog van de verzoekende partij dat zij een verblijfsrecht had dat werd ingetrokken toen zij in de gevangenis was, steun vindt in de motieven van de bestreden beslissing, waarin wordt gesteld dat de verzoekende partij sinds 28 november 2016 ononderbroken opgesloten zit in de gevangenis en dat haar recht op verblijf op 12 juli 2018 werd beëindigd. Deze gegevens blijken ook uit het administratief dossier. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt voorts niet dat de verzoekende partij in het verleden illegaal op het grondgebied verbleef.

4.2.9. De voorliggende gegevens wijzen er niet op dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. De verzoekende partij stelt in het licht van haar ononderbroken opsluiting ten tijde en na de beëindiging van haar recht op verblijf terecht in vraag welke alternatieven zij had. Immers was zij omwille van haar verblijf in de gevangenis niet in staat om (op wettelijke wijze) het grondgebied te verlaten. Het motief in het bestreden inreisverbod dat zij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven is, gezien haar ononderbroken opsluiting ten tijde en na de beëindiging van haar recht op verblijf, dan ook feitelijk incorrect, minstens kennelijk onredelijk. Deze vaststelling kan dan ook in geen geval worden gehanteerd om, samen met de overige overwegingen, de duur van het inreisverbod op tien jaar te bepalen.

4.2.10. Gelet op het voorgaande, kan de verwerende partij niet worden gevolgd waar zij in haar nota met opmerkingen stelt dat geen bewijs is voorgelegd dat de feiten waarop het bestreden inreisverbod zich baseert onjuist zijn.

4.2.11. Nu het motief omtrent het niet getwijfeld hebben om op illegale wijze in België te verblijven niet overeind blijft en de verwerende partij dit motief blijkens het gebruik van het woord 'en' als een essentieel motief beschouwt om tot het finale besluit te komen dat een inreisverbod voor de duur van tien jaar proportioneel is, leidt voorgaande vaststelling tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

4.2.12. De grieven van de verzoekende partij zijn in de aangegeven mate gegrond en leiden tot de nietigverklaring van het bestreden inreisverbod. Een onderzoek van de niet-onderzochte grieven van haar uiteenzetting onder punt 3 van het verzoekschrift dringt zich niet langer op, nu deze niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 november 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp voor wat het inreisverbod van 7 november 2024 betreft.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER